

KRAJEM svatého ANTONÍNKA

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

KVĚTEN - ČERVEN 2010

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA MALÁ VRBKA •
JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA - VÁPENKY

15

Těmito snímky se vracíme k největší přehlídce mladé lidové kultury na Horňácku Mladé Horňácko. Náš časopis děkuje všem, kteří se na ní podíleli a drží jim palce, aby měli sílu i do dalších ročníků. Na stránkách www.slovackoDNES.cz najdete k této přehlídce mnoho informací a fotek.

FOTO: František Gajovský, Antonín Vrba, Radek Bartoníček

„Před chvílí se nám narodila Johanka,“ říká mi žena do telefonu. Já jsem v Praze, na hodinách je půl třetí ráno, náhodou jsem se vzbudil a viděl půlnoční nepřijatý hovor od manželky. A tak jí volám, co se děje ...

V následujících dnech prožívám pocity, o kterých se určitě nebude nikdy psát na prvních stránkách novin, protože jsou příliš „obyčejné“. O čem také psát? Vždyť bych psal „pouze“ o tom, jak příjemné můžou být první dny malého „človíčka“ a jeho rodičů díky lidem, kteří je obklopují.

Lidem, známým i neznámým, například v hradištské porodnici, kde velmi profesionálně a také vlídně přistupovali ke své práci, lidem na vesnici, sousedům, kteří obětavě nabídli pomoc, kamarádům, kteří upřímně gratulovali, učitelkám ve škole, které s naší první dcerou narození sestřičky prožívaly. A samozřejmě, dalším a dalším lidem, nemluvě o obrovské pomoci příbuzných.

Maličkost? Samozřejmost? V dnešní době? Vůbec ne. Prostředí, do kterého miminka přicházejí, může být (a také bývá) naprosto rozdílné. Jsem přesvědčený, že to „vesnické“ prostředí je nejlaskavější.

Čím blíže v něm lidé k sobě mají, čím více si fandí a pomáhají, čím srdečněji prožívají s druhými jejich radosti a bolesti, tím lépe se mezi lidmi v takovém prostředí cítíme – jistě, někdy je to i na vesnici hodně složité.

Jsem rád, že náš časopis se právě ve vesnickém prostředí pohybuje, všimá si ho a podporuje i hodnoty a lidi, kteří jsou k udržení takového prostředí nezbytní. Snad se nám to daří také v tomto čísle.

Velmi děkuji všem, kteří se na něm podíleli, stejně jako moc děkuji vám, vážení čtenáři, kteří si časopis kupujete. A na závěr jedna omluva – nezlobte se prosím, že řada věcí se nám už do časopisu nevešla. O to více se těšte na další číslo, které vyjde na začátku července.

Radek Bartoniček

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

8 - Byli jsme se podívat v novoveských lázních

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

12 - Zajímal nás muž, který vyplatil 6,5 milionu korun

OSTROŽSKÁ LHOTA

16, 17 - Navštívili jsme vyhlášenou cukrárnu U Budařů

LOUKA

22 - Představíme vám zajímavé ochotníky, dědu a jeho vnuka

HLUK

11 - Mluvili jsme s panem Žajdlíkem, který přišel o práci

KUŽELOV

13 - Zastavili jsme se za panem Okénkou na mlýně v Kuželově

UHERSKÝ OSTROH

18 - Seznámíme vás s ženami z krojových dílen

BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM

26 - Popíšeme vám blatnický fotbalový „zážrak“

UHERSKÝ OSTROH

10 - Poznali jsme nové majitele známého podniku Dyas

BORŠICE U BLATNICE

14 - Viděli jsme sbírku starých fotografií Vítě Hrabala

VELKÁ NAD VELIČKOU

21 - Starosta Velké nás provedl před otevřením novou radnicí

PŘÍLOHA MAS

33 až 46 - Rozdělili jsme peníze na 20 kulturních setkání

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR

pod č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uh. Ostroh, PSČ 687 24

Redakce: Radek Bartoniček, www.slovackoDNES.cz, radek.bartonecek@gmail.com, tel.: 602 433 970,

Zuzana Lipárová, Stanislav Dufka, Antonín Vrba

Jazyková úprava: Mgr. Zdeňka Pokorná

e-mail: mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč.

Design, grafické zpracování: Vladimír Šopík, lvprint@lvprint.cz, 777 750 159

Tisk: LV print, Uherské Hradiště, www.lvprint.cz, tel.: 572 556 225

Foto na titulní straně: Dívky na Mladém Horňácku 2010 (FOTO: František Gajovský)

Další číslo časopisu vyjde: 1. července 2010

Jak jsme s dětmi ze Lhoty chodili o Velikonocích po slovenské Staré Myjavě

Pořadů a akcí bylo v období Velikonoc na všech místech regionu tolik, že bychom je dnes stěží spočítali. Kolik z nich nám zůstalo v paměti, o kolika se ještě mluví i v těchto chvílích? Chci se s vámi podělit o zážitek z jednoho takového radostného setkání. To se však neodehrálo v žádné obci našeho Ostrožska nebo Hornácka. Vyjela jsem kousek za hranice se Slovenskem, do obce Stará Myjava. Mikroregion Ostrožsko už delší dobu spolupracuje se sdružením obcí a měst mikroregionu Myjavsko, a tak se stalo, že i o Velikonocích do jedné ze slovenských obcí vyrazil folklorní soubor Kameňáček a cimbálová muzika Višňa z Ostrožské Lhoty.

Setkání s paní Adrianou Hradskou

Setkala jsem se tu s paní Adrianou Hradskou - učitelkou místní mateřské školy a zároveň vedoucí dětského folklorního souboru Kopaničiarik, který navštěvuje 120 dětí.

Velmi mě potěšilo, když jsem slyšela, jak je pro ni důležité, aby děti velmi brzy získávaly vztah k tradicím a folkloru. Sama se snaží tento vztah v dětech pěstovat a usiluje o to, aby se

o to samé snažili především v malotřídních mateřských školách na Slovensku.

Ještě předtím, než si přečtete její slova, chci vysvětlit, proč jsem nechala její citaci ve slovenštině. Mám pocit, že mnoho z nás už slovenštině hůř rozumí, přitom nám tento jazyk byl po mnoho let tak blízký. A tady už je odpověď paní učitelky na otázku, v čem jsou její děti jiné:

„Majú úplne iný vzťah ku všetkému, k veciam, k prírode. Mám pocit a viem to trebas už aj z vnímania iných ľudí, ku ktorým sme sa dostali lebo si nás niekam volajú na rozné akcie a v podstatě vidia, že ako keby nám tady rastly děti z nějakéj inéj dediny. Povedám nie, to sú stále také isté děti ako máte vy, len prostě sa s nimi inak robí, pracuje, hrá sa... vysloveně využíváme staré prameně, mo-

drosti s prísloviami, porekadly a děti to dostávají do bežného života. Máme vybavenú školkú aj počítačmi, nechýbajú im a zdá sa mi, že vedia so všetkým rozumně narábať.“

Společné vystupování

Děti z Kopaničiariku a naší Ostrožské Lhoty se sešly v pátek, aby si společně vyrobily morenu

Na této fotce můžete vidět, jak „tetičky“ ze staré Myjavy obdarovávají vajíčkem děti ze souboru Kameňáček z Ostrožské Lhoty, které po dědině chodily a společně s CM Višňa zpívaly.

FOTO: Petra Janášová

Společná fotka dětí z Ostrožské Lhoty a ze Slovenska.

FOTO: Petra Janášová

a s ní pak obešly Starou Myjavu, kde ji vhodily do potoka.

Také v sobotu vyrazily obcí, tentokrát s letečkem, což je vrbová větev s mašličkami a vajíčky. Vesnice je dost dlouhá, ale děti se se zpěvem zastavovaly u domů, kde za odměnu dostávaly vajíčka. Ničím nemalovaná a neuvařená. Jak jinak, podle staré tradice.

Když jsem se zde bavila s místními, zpívání a obchůzku znají převážně z vyprávění svých babiček a dědů. A také od dětí z místní mateřské školy. Bylo

potěšující dívat se na jejich spokojené tváře, které oceňovaly děti z Ostrožska.

Ještě více povzbuzující pro mě byla slova Ludmily Hájkové, která na Slovensko s folkloristy vyjela a říkala, že by doma v Ostrožské Lhotě ráda tuto tradici vrátila do ulic. Budu jí držet všechny palce, aby se jí její snažení podařilo.

Co říci na závěr? Dovolím si jen to, co jsem ve Staré Myjavě zažila a zanechalo to ve mně jednu ze vzpomínek na toto nevšední setkání. Ptal se jeden chlapec z Kameňáčku paní Hradské, co znamená slovo „dovidenia“? „Nashledanou,“ odpověděla s úsměvem paní Hradská. Tak tedy někdy zase nashledanou. Nebo dovidenia?

Zuzana Lipárová

(Mnoho fotek a video ukázky najdete na stránkách www.ostrozska.cz)

Přijďte do našeho informačního centra

S příchodem pěkného počasí je všem zájemcům k dispozici ještě více Informační centrum našeho Mikroregionu Ostrožsko, kde vám rádi s čímkoliv poradí tyto dvě sympatické slečny - Petra Kuřínová z Uherského Ostrohu (vlevo) a Dagmar Maňásková z Jarošova. Centrum je otevřeno ve všední dny od 8:30 do 17:00 a o víkendu od 10:00 do 15:00, včetně státních svátků. Kromě získání mnoha informací si můžete koupit například turistické brožurky i dárkové předměty. Využít můžete také internet nebo kopírku. A pochopitelně - koupit si můžete náš časopis! RB

Líbilo se jim u nás

To, co je na našem regionu zajímavé, nemusíme znát a obdivovat jen my, kteří tu žijeme a náš kraj více či méně dobře známe a vážíme si ho. Mnohokrát se můžeme setkat s lidmi, kteří si tento krásný kraj zamilovali natolik, že se sem často a rádi vrací.

Rodina Aleny Jordánové při oslavě narozenin na kopci sv. Antonínka v Blatnici spolu s panem Grňákem, který zajistil blatnickou cimbálovou muziku.

Do našeho informačního centra přišel před časem mail s ne docela obvyklým přáním. Paní Alena Jordánová z Českého Těšína psala, že by ráda sehnala na oslavu své sestry cimbálovou muziku z našeho Ostrožska. To není všechno, ještě dodala, že oslava narozenin se bude

konat v myslivecké chatě na kopci sv. Antonínka v Blatnici, kam s celou rodinou na oslavu přijedou. Poslala jsem tenkrát paní Jordánové několik kontaktů na cimbálové muziky. Na závěr jsem jí navrhla, aby při této návštěvě zavítali také do našeho informačního centra v Uherském Ostrohu.

Jaké bylo mé překvapení, když se mi v jeden dubnový pátek v telefonním sluchátku ozval hlas paní Aleny. S úsměvem mi říkala, že jedou do centra Blatnice a ráda by mi předala nějaké materiály z informačního centra v Těšíně, které mi s sebou přivezla. Domluvili jsme se a já je navštívila na Antonínku. Bylo to milé setkání, při kterém jsem poznala tři sourozence s jejich rodinami.

Jak se tito lidé ze severu Moravy o našem krásném kraji dozvěděli? „Bratr jezdil služebně do Starého Města a nyní do Kyjova. Odtud se s kolegy dostal až do Blatnice. V loni pro naši rodinu zorganizoval posezení ve sklípku. Moc se nám u vás líbilo (nejen ve sklípku), a tak jsme se dohodli, že bychom si k vám udělali na pár dnů výlet i letos. No a protože má sestra kulatiny, rozhodla se, že tento výlet spojí s oslavou svých narozenin, což jsme samozřejmě s radostí přivítali,“ řekla. Kromě oslavování se všichni vydali na výlet po okolí, kde obdivovali několik našich zajímavých míst, nejvíce se jim líbil Velehrad.

Potěšující bylo, jak tato milá návštěva srdečně vítala mladou cimbálovou muziku z Blatnice, která jim nakonec několik hodin na chatě hrála, byť s hraním na oslavách neměla velké zkušenosti.

Návštěvu ze severní Moravy jsem pozvala také na květnové Putování po blatnických búdách, kam přislíbili, že přijedou.

Zuzana Lipárová

O sadařích mezi námi

Mám tuto fotografii, na které vidíte „dědu“ Horáka z Hluku se svými vnučkami, velmi rád. Vyfotil jsem z náhodně letos o Velikonocích v památkových domcích v Hluku, kde Folklorní soubor Dolňácko ve spolupráci s manželi Jelénkovými připravil příjemné velikonoční odpoledne. Pan Horák zrovna pletl žilu a dvě vnučky ho pečlivě pozorovaly.

Velikonoční zamyšlení nad těmi, kteří se starají o vnuky a pravnučky

„Zajímavé, leč nijak objektivní,“ namítli byste. Možná ano, ale já jsem si právě při prohlížení této fotky a návštěvě této „akce“ ještě víc než jindy uvědomil, jak moc důležité (nejdůležitější!!!) je, aby děti měly neustále nablízko někoho, kdo je bude životem provázet a učit desítky a desítky různých dovedností, kterým je dětská duše tak moc nakloněna – včetně třeba pletení žil, malování vajíček nebo jiných tradic.

Rodiče na toto „provázení“ bohužel nemáme mnohdy čas, proto jsou tak nesmírně důležití dědečkové a babičky. Ti přitom nejsou v nijak jednoduché situaci. Dožili se totiž věku, kdy si možná až teď mají čas konečně života užívat, nestarat se o nikoho druhého, věnovat se sami sobě, svým zálibám, nesplněným přáním, prostě svým radostem či práci, které se nedokáží zříci.

Kromě toho jsou pod obrovským vlivem dnešního přemoderního světa, který babičky, dědečky i důchodce vymazává ze slovníku a nahrazuje je seniory, kteří jsou přece úplně někým jiným. Z reklam se tak na nás usmívají prošeďivělí „mládenci“, kteří můžou díky práškům

a kosmetickým přípravkům slézat hory, cestovat po světě, okouzlovat svou umělou krásou okolí nebo třeba sedět u televize či ryb. Prostě můžou dělat cokoliv zajímavějšího, než je „otravování“ s vnučaty. Nic proti tomu nenamítám a aktivní seniory mám rád, byť považuji za neštěstí, že je naše 21. století se všemi lákadly i stresy odděluje od dětí.

Nejvíce ale obdivuji „pravé“ babičky a dědečky, kteří vědí, že jejich nejdůležitější místo je u vnuků, vnuček, pravnuček či pravnuček. Pozorují je při každodenním životě na vesnici, třeba když trpělivě oblékají „své“ děti ve školce, kráčejí s nimi do kostela, dávají jim na políčku do ruky malou motýčku, podávají jim fotbalový míč, sedí vedle nich na různých kulturních akcích, zpívají si s nimi, vše-

možně jim pomáhají. Vždyť víte, u nás na Slovácku je naštěstí takových obrázků ještě všude dost. Opravdu je obdivuji, protože kráčejí proti naší lidské přirozenosti, která nám velí, abychom všechno to, co děláme, dělali především pro sebe a měli z toho sami také požitek.

Těžká práce dědečků a babiček připomíná práci sadaře, který zakládá svůj sad. Pracuje sice naplno, ale nikdy nemá jistotu, že za všechn ten čas a práci, kterou sadu věnuje, se dočká úrody a poděkování - tím méně to platí v případě vnuků a vnuček. Sadař přesto dál neúnavně ke svému sadu chodí a věří, že jednou, třeba za mnoho let, jeho sad úrodu určitě přinese.

Věříme společně s ním, že jeho práce má svůj hluboký smysl. Stejně jako práce dědů a babiček s „jejich“ dětmi. Sad, stejně jako děti, jistě jednou začnou ve velké většině přinášet dobré plody. I když sadař, který by si zasloužil slyšet největší díky, už třeba na světě nebude.

Radek Bartoniček

Je to už pár týdnů, co jsem se byl podívat na výstavě v krojových dílnách v Blatníčce. Byly tam k vidění různé figuríny v krojích stejně jako dřívější vybavení domácností. Když jsem si vše prohlížel, uviděl jsem také tuto výšivku, kterou vám nyní ukazuji. Hned jsem si vzpomněl, že jsem přesně takovou, nebo i jí podobnou, dřív vidával na zdech v domech starších lidí. Časem zmizely - jako ti lidé.

Z výstavy si toho už moc nepamatuji, ale tuto výšivku mám neustále před sebou. Myslím, že snad ani nepotřebuje jedině slovo komentáře. „Vstávaje, léhaje, večer i raničko, za Vás se modlívám, otče i matičko,“ je na ní vyšito. Někdy si říkám, jestli není náhodou nejvyšší čas tuto výšivku vytáhnout na světlo a vrátit na zdi našich domovů. **RB**

Cesty za dětským zpěvem

Byli jsme na Mladém Hornácku, Slovácké stuze i na soutěži Zazpívej, slavičku

Právě u této stránky velmi litujeme toho, že náš časopis není větší. O každé z dětských soutěží bychom mohli popsat i několik stránek, všude jsme potkali hodně dětí, jejich rodičů i obětavých vedoucích. Bohužel, místa nemáme, ale i takto bychom chtěli podpořit všechny ty, kteří se snaží, aby zpěv a muzika z našeho života nevymizely. Podívejte se tedy na souhrn tří dětských setkání, která v minulých týdnech v našem regionu proběhla.

A pokud máte internet, prosím, podívejte se na stránky www.slovackoDNES.cz. Najdete tam video ze všech těchto setkání. A můžete si tam také přečíst názory řady vedoucích na budoucnost lidového zpěvu na Hornácku, které sesbíral a přepsal Tonda Vrba. Je to velmi cenný materiál a my jsme ho nechtěli poničit krácením tady do časopisu. **Text a foto: Radek Bartoníček**

MLADÉ HORNÁCKO

Tato přehlídka hornáckého mládí si nadále udržuje výbornou úroveň a také parádní divácký zájem. Je opravdu požitkem sledovat mnoho desítek dětí z několika málo vesnic hornáckého regionu, s jakou chutí a talentem se věnují muzice, zpěvu a tanci. Na každé této přehlídce můžeme slyšet i pesimističtější hlasy, poukazující na zmenšující se počet vystupujících dětí, přesto je možné být zatím ještě optimistou. Obrovské uznání zaslouží kromě dětí a jejich rodičů vedoucí souborů a muzik – snad právě o vedoucí nebude v budoucnosti nouze.

SLOVÁCKÁ STUHA

Jedinečná nesoutěžní přehlídka zpívajících dětí z Hornácka, Veselska a Strážnicka. Porota si poslechne kolem 80 přihlášených dětí a vybere čtyřicetku nejlepších. Ta už zpívá ve veselském kulturáku bez obav z umístění. Úžasnou práci odvádějí především manželé Smutní, kteří všechny děti nahrají a u čtyřiceti sepiší slova jejich písniček i noty k nim – slova a noty poté vyjdou v programu k přehlídce. Za zmínku stojí také Cimbálová muzika Petra Galečky, která děti připravuje a doprovází je také při vystoupení před diváky.

ZAZPÍVEJ, SLAVIČKU

Na rozdíl od veselské přehlídky Slovácká stuha je „slaviček“ v Uherském Hradišti soutěžní, nejlepší děti postupují do vyššího kola. Do Hradiště se sjíždějí vítězové místních kol z okresu Uherské Hradiště, pořadatelem je Klub kultury, děti doprovází výborná CM Ženičky. Předsedkyně poroty Romana Habartová si pochvaluje stále slušný zájem dětí, přesto ale upozorňuje: „I když se velmi zkvatnila hudební spolupráce v mateřských školách, vznikla spousta skvělých dětských souborů a děti mají kolem sebe velké množství příkladů jak u vedoucích, tak v rodinách, obecně musíme zhodnotit, že technika zpěvu jde prudce dolů. Děti nepřemýšlejí nad obsahem písně, neumí frázovat a vůbec nevnímají niterní prožitek z písně, kterou zpívají,“ sdělila v Dobrém dnu s kurýrem.

O jedné velké proměně

Reportáž ze sirnatých lázní v Ostrožské Nové Vsi

Následující reportáž bude hodně pozitivní, skoro bych s mírným úsměvem podotkl, že novináři ani takto pozitivní reportáže nemají rádi, protože si čtenář může říkat, že něco lakují na růžovo, nebo schválně nějaké informace zamlčeli. Jenže, věřte mi, že nic nelakují ani nezamlčují, prostředí i atmosféra v novoveských lázních byla velmi příjemná, navíc jsem několikrát slyšel od pacientů, jak jsou spokojeni.

Primář lázní MUDr. Leoš Sochor. Můj průvodce lázněmi. Pochází z Olomouce, několik let žil v Přerově až se nakonec objevil v Ostrožské Nové Vsi. Jak mi řekl, je rád, že může v lázních dělat práci, kterou právě dělá. Fotil jsem ho na terase lázní, moc pěkné místo, odtud je výhled na lázeňský park. A za ním jsou okna nových pokojů.

Vrchní sestra v lázních Jarmila Horáková. Určitě ji mnozí znáte, Novovešťanka, často je vidět také při různých kulturních akcích na vesnici, je i členkou ženského folklorního souboru. V lázních dělá řadu let, pracovala tady také její mamka. Paní Horáková je vrchní sestrou čtvrtý rok a práci ji očividně baví. A jak je to u „domácích“ lázní zvykem - zná všechny pacienty.

Přiznám se, že jsem nikdy k novoveským lázním žádný zvláštní vztah neměl. V minulosti mi přišly takové „ošuntělé“, navíc jejich blízkost s velmi frekventovanou silnicí a nedalekým letištěm mně připadala přímo odrazující pro jakéhokoliv lázeňského hosta. Jenže novoveské lázně jsou dnes jinými lázněmi než ty minulé, od silnice jsou navíc odděleny vysokou stěnou a v místním parku lze najít pohodu i klid – kterou, jak jsem se přesvědčil, hosté na místních lázních velmi oceňují.

Ještě před procházkou lázněmi sedím s generálním ředitelem společnosti ROYAL SPA (jejíž součástí jsou novoveské lázně) Dr. Antonínem Plachým, který s velkým nadšením mluví o provozu lázní i jejich dalším rozvoji. Rád bych ale poznal především provoz lázní a veškeré prostory, ve většině míst jsem totiž nikdy nebyl. Na cestě mě doprovází člověk nejpovolanější, primář lázní MUDr. Leoš Sochor.

Procházka začíná, poučení o zdravé vodě

Jdeme do jeho kanceláře, čímž vstupujeme do jedné části lázní v přízemí. Tady jsou ordinace a také místa, která jsou nově přistavená.

„Letos v lednu jsme je otvírali, rozšířili jsme zdravotnický úsek, přibyla

tělocvična, whirlpool se sirnatou léčivou vodou a také jedna velká ordinace a sesterňa,“ říká doktor Sochor. Celý prostor je krásně prosvětlený, přes okna vidím dělníky, kteří venku upravují park, všude je zeleň.

Chci si udělat základní obrázek o tom, s jakými našimi lidskými neduhy nám tady v lázních můžou pomoci, slyším podrobný odborný výklad, z něhož si pamatuji především to, že do lázní je dobré chodit, protože tím našemu tělu určitě pomůžeme. A čím jsme starší, tím více bychom měli lázně využívat. Tady v Ostrožské Nové Vsi jsou specializováni především na pohybového ústrojí a léčbu lupénky.

„Je to dané charakterem vody, která tady je. Sirná voda má hojivý, protizánětlivý, svaly uvolňující a bolest ztišující účinek, to vše skutečně místní voda dokáže. To je princip celého lázeňství, máte léčivý přírodní zdroj, plus kompletní a moderní rehabilitaci,“ vysvětluje primář.

Do novoveských lázní jezdí různé skupiny lidí, od těch, kteří mají komplexní léčbu, příspěvkovou léčbu až po ty, kteří přijíždějí na jednotlivé úkony nebo třeba na víkend nebo týden. Pokud by chtěl někdo, prosím, bližší informace, v lázních je velmi rychle získá.

„Jak moc může pomoci člověku tato sirnatá voda?“ ptám se možná naivně svého průvodce. „Určitě pomůže, máme tady v parku dva prameny, jsou v nich prokázány léčebné účinky, jsou tady léčebné prameny

Tady jsem se zastavil v nové tělocvičně, pacienti zrovna šlapali na rotopedu. Když jsem se ptal, jak jsou spokojeni, tvrdili mi, že moc. A paní vlevo, Eliška Chludová ze Zlínska, která má vyměněný kolenní kloub dodala, že už by nikde jinde než do novoveských lázní nejela.

s vysokým obsahem sirovodíku. Jsem přesvědčený, že pobyt v lázních je pro člověka velmi užitečný a někdy i lepší než v nemocnici.“

O pacientech, nemocích, lékářích i vodě by šlo psát dlouho, dovolím si jednu zkratku. Nejlepší ze všeho je pečovat o své tělo tak, abyste všem zdravotním problémům předcházeli. Pokud už však musíte ve svém těle měnit například klouby, v novoveských lázních se vás budou snažit na takovou životní změnu připravit a po operaci v nemocnici vám maximálně pomůžou, abyste se co nejdříve vrátili do běžného života.

Posezení s vrchní sestrou

Kromě primáře a dalších lékařů či sester vám bude pomáhat také vrchní sestra, kterou je Jarmila Horáková – poznávám v ní ženu, kterou často potkávám na různých zábavných akcích v Ostrožské Nové Vsi, je členkou ženského folklorního souboru. Neměl jsem o její profesi ani tušení.

„Začala jsem tady pracovat po roce 1990, postupně se provoz zvětšoval a zvětšoval, přicházely další sestřičky, a já se nakonec přihlásila do konkurzu na vrchní sestru, kterou dělám tři roky,“ řekla mi paní Horáková.

„Práce mě baví, v lázních je pěkná práce, protože její výsledky vidíte na lidech,“ pokračuje. Moc toho ale nenamluvíme, každou chvíli někdo zvoní nebo klepe na dveře, jedna z pacientek se ptá na léčení, další už čeká na recepci, protože právě do lázní přijela a je třeba vyřídit všechny úřední záležitosti.

Jarmila Horáková mi vypráví ještě o tom, jak do lázní chodila už jako malé děvče, protože její matka tady pracovala třicet let. „Lázně se velmi změnily. Po revoluci v roce 1989 bylo všechno zařízeno i stroje staré, nový majitel všechno vylepšil, postupně jsme se také mohli starat o stále více pacientů, dnes máme denně až 200 pacientů, kterým uděláme 600 až 700 procedur. Kdyby do toho pan ředitel Plachý nevstoupil, tak by lázně nemohly proti konkurenci v žádném případě obstát,“ vysvětluje.

Zajímá mě, jak pacientům místní nevelké prostředí vyhovuje. „Mnoha se právě takové prostředí líbí. Říkají, že hledají právě takový klid. Myslím, že jim dělá dobře místní domácká atmosféra, tady se s každým známe,

„Haló,“ volala na mě tato paní, Jaruška Marková ze Šumperska. „Pochvalte prosím kuchyni, vaří tady výborně,“ říkala mi, když jsem se s ní zastavil. Jen si mně postěžovala, že stát by měl více seniorům doplácet na lázeňskou péči. A jinak se opravdu jmenuje Jaruška, i když není ráda, že jí rodiče dali právě takové jméno.

zdravíme, pacienti si přístup zaměstnanců pochvalují. Hodně pacientů se nám pravidelně vrací, a to nejen od nás, ale i z Německa. Kdyby se jim tady nelíbilo, určitě by sem z takové dálky nejezdili.“

„Práce mě velmi baví,“ loučí se primář

Procházím si další částí, vše je útulné a upravené, k příjemnému pocitu napomáhá i sluníčko, které přes okna vstupuje dovnitř. V tělocvičně fotím trojici pacientů, kteří jezdí na rotopedu.

„Jak se vám tady líbí?“ zajímá mě. „Výborně,“ odpovídají. „Všecko je tady dobré, klid, přístup personálu,“ povídá paní Eliška Chludová ze Zlínska, která přijela na rehabilitaci po výměně kolenního kloubu. „Slyšela jsem, že je to tady dobré, a skutečně to tak je. Já už bych nikde jinde nejela. Mám ráda přírodu. Líbí se mi prostředí, jednání s lidmi, všichni jsou výborní. Toto mně vyhovuje.“

S primářem Sochořem končíme „exkurzi“ na poměrně rozlehlé terase lázeňské budovy, z jedné strany vidíme okna nových pokojů, z druhé se díváme na lázeňský park. Zajímá mě, jaký je vlastně primář těchto lázní a jsem za místní pacienty rád, když poznávám, že po takové práci, jakou dělá, toužil. „Tady jsem si naplnil své představy o tom, co bych chtěl dělat. Neurologie byl zajímavý obor, který mě uspokojoval, ale viděl jsem, že existuje ještě něco, co může léčebné možnosti obohatit. A to je právě lázeňství. Tato nynější práce mě velmi baví a uspokojuje,“ říká lékař, který se narodil v Olomouci, a do Ostrožské Nové Vsi přišel před osmi lety z Přerova. „Velice příjemný a srdečný region, plný pozitivních lidí,“ charakterizuje Slovácko. Taková slova se samozřejmě dobře poslouchají, loučíme se. Myslím, že bych už mohl svůj reportážní blok zavřít, ještě to ale není konec.

„Haló,“ volají na mě dvě starší ženy, z nichž s jednou jsem se potkal už vevnitř lázní. „Napište prosím, že tady také výborně a hodně vaří, což není ve všech lázních. Tady na jihu Moravy jsou lidé lepší, u nás na severu Moravy jsou takoví odtažití, tady je to srdečné, a to je vidět i na personálu,“ vypráví mi při odchodu Jaruška Marková ze Šumperska.

Text a foto: Radek Bartoniček

„Všechno je to týmová práce“

Byli jsme se podívat, co se děje v Dyasce v Uherském Ostrohu

Mnohokrát jsem jel kolem Dyasky v Uherském Ostrohu a mnohokrát jsem přemýšlel nad tím, jak si tato v našem regionu vlezdná firma vede a kdo je vlastně jejím majitelem. V minulých dnech jsem se za zdi Dyasky dostal, setkal se s majiteli i vedením firmy a nakonec s jedním ze dvou spolumajitelů celou továrnou prošel a podrobně si s ním o ní povídal.

Tak toto je část současného vedení firmy DYAS.EU, a.s. Zleva: Jan Stávek, vedoucí pomocných provozů, ing. Lukáš Chytil, vedoucí výroby (člen představenstva), ing. Jan Gaszczyk - předseda dozorčí rady, Radek Nejeschleba, vedoucí obchodu (předseda představenstva) a František Botek, hlavní mistr (člen představenstva).

„Nečekal jsem, kolik práce mě tady bude čekat,“ říká spolumajitel Dyasky Ing. Jan Gaszczyk.

Napsat ale článek nebylo jednoduché, protože můj průvodce a zároveň spolumajitel Ing. Jan Gaszczyk sice otevřeně o své firmě mluvil, ale ze všeho nejvíce si přál, aby se mluvilo o celém vedení Dyasky i zaměstnancích.

„Všecko, co tady děláme, je týmová práce. Je to výsledek posledních pěti let, co jsme tady. A je to výsledek všech lidí v Dyasce,“ opakoval mi několikrát.

Slibil jsem mu tedy, že právě tato jeho slova zdůrazním, a tak jsem je dal i do titulku tohoto článku. Že nejde jen o prázdná slova jsem se přesvědčil ve chvíli, kdy jsem s panem Gaszczykem celou továrnou procházel. S některými zaměstnanci se dával do řeči a detailně mně vysvětloval celou výrobu, počínaje naváže-

ním a pařením bukových kmenů stromů až po úpravu konečného výrobku, tedy překližky. Mimochodem - viděl jsem, jak je práce v Dyasce náročná.

„Takových fabrik jako je Dyaska je strašně málo. Když procházíte fabriku, tak musíte cítit jejího ducha. Já jsem ho cítil od začátku, a také proto jsem tady zůstal,“ řekl při pochůzce velkými halami. Právě těmito halami se několikrát procházel i před pěti lety, kdy se rozhodoval, jestli jeho investiční společnost Jáchymov Invest Dyasku koupí.

„Mám v Praze společnost, která se investičními aktivitami zabývá, která systematicky informace zpracovává a vyhodnocuje. Navíc jsem se v minulosti zajímal o tradiční české značky, které byly

v problémech. S kolegy jsme například zachovali známou značku bot Prestige, spoustu času a energie jsem investoval také do společnosti ELTON z Nového Města nad Metují, výrobce známé značky hodinek Prim,“ říká s tím, že za takovou tradiční značku považuje i Dyasku, která bude v létě slavit 80 let existence.

Rozhodnutí: Koupě Dyasky

Před jeho příchodem pracovalo v Dyasce 234 lidí, kteří si podle něj vydělali tak maximálně na svůj provoz, do ničeho se neinvestovalo. „Myslím, že takto by Dyaska dlouho nevydržela,“ tvrdí. Dlouho přemýšlel nad tím, zda do výběrového řízení na její koupi půjde, několikrát Dyasku navštívil a zvažoval, jestli má nebo nemá smysl ji kupovat. „Nakonec jsem nějakou cenu dal a byl jsem úspěšný. Nečekal jsem ale, kolik práce mě bude čekat. Ale když už jsem se na vojnu dal, tak jsem bojoval a bojuji dodnes,“ komentuje celou situaci.

Následovala celá řada rozhodnutí, která směřovala k tomu, aby firma co nejlépe fungovala a dařilo se jí výrobky - tedy různé druhy kvalitních překližek - prodávat. „Hodně jsme investovali do provozu, do zařízení i do lidí, chtěl jsem, aby poznali Evropu, a tak si uvědomili, že tady tvoříme pro-

dukt pro konkrétního zákazníka. Naším cílem je vybudovat firmu evropského charakteru.“

Zmínka o Evropě padá během povídání s Ing. Janem Gaszczykem velmi často. Však také většina produktů Dyasky, až 78 procent, končí za hranicemi. „Celou dobu jsme se dívali všude po světě, co děláme dobře a špatně, a nakonec jsme zjistili, že jako výrobci bukové překližky pokrýváme zhruba 30 procent celoevropské produkce. Přitom nechceme konkurovat kvantitou, ale ze všeho nejvíce kvalitou.“

Za vše by mohly mluvit investice z posledních let: Nákup lisovny a dokončovací dílny, nákup dvou pařících jam, nákup speciálních pil Paul, nákup mostového jeřábu, nákup vozíků, modernizace energetického zázemí... A také oprava historické vily Marianna. Povídání o Dyasce by mohlo být dlouhé a my se proto k němu v příštím čísle vrátíme. Dnešní povídání ukončím tím, čím jsem končil také návštěvu v továrně.

Procházel jsem krásným interiérem vily původního majitele, prohlížel si jeho historické účetní knihy z roku 1930 a zároveň byl rád, že v jeho dřívějším areálu a pod jeho firemní značkou pulsuje pracovní ruch i v 21. století.

Text a foto: Radek Bartoníček

V Hluku je konečně cukrárna

Povídání s Josefem Žajdlíkem, který přišel o práci a otevřel si cukrárnu

Věřili byste tomu, že v Hluku, které je oficiálně městem, nebyla dlouhá léta cukrárna? Dokonce nebyla až do dubna letošního roku! Nyní tedy už je, uvidíme, jak dlouho.

Popřál jsem jejímu majiteli, který si pronajal prostory nedaleko tvrze, aby s ní vydržel co nejdéle. Abych nezapomněl – majitelem je pětapadesátiletý Josef Žajdlík z Hluku, s kterým vás nyní seznámím.

Bouřlivé debaty doma

Přišel jsem za ním tři dny poté, co kavárnu otevřel, pozoroval jsem ho, jak se snaží i se svou dcerou všechny zákazníky obsloužit a sedl si s ním k jednomu stolu, až mu už téměř končila otevírací doba.

Nemohl jsem začít jinak, než klasickou otázkou. „Proč si myslíte, že nikdo před vámi si tady, svým způsobem ve městě, neotevřel cukrárnu?“

Pan Žajdlík nevěděl, nedovedl si to vysvětlit, on se rozhodl pro pronájem prostor a cukrárnu velmi rychle, byť mi upřímně přiznal: „Doma o tom byly velké debaty, a to docela bouřlivé.“

Na první pohled je typ člověka, který jde do věcí, u kterých by jiní váhali. Když tedy přišel nedávno o zaměstnání, byl rozhodnutý, že cukrárnu otevře – mimochodem, také on otevíral po roce 1990 v Hluku cukrárnu, která byla naproti obecní hospodě.

Jenže měl jen pronajaté prostory, které si nakonec majitel vzal zpět a dnes je tam pobočka České spořitelny. Od té doby už utekla řada let a on se tak oklikou vrací

Už bylo po skončení otevírací doby, když jsem takto pana Žajdlíka „vytáhl“ před cukrárnu kvůli focení. Cukrárnu má kousek od tvrze, dříve tady byl fotoateliér a fotoprodejna. Budova patří panu Slavíkovi, od něj si pan Žajdlík část budovy pronajal. Za kolik, nevím. A ani jsem se neptal. Novinářská chyba, novinář by se měl zeptat na všechno.

na „místo činu“, byť tentokrát má pronajaté prostory jinde.

Vždycky jsem pracoval

Jak sám říká, vždycky byl zvyklý pracovat prakticky nepřetržitě, ptát se ho na koníčky, třeba na fotbal nebo ryby, je zbytečné.

„Od roku 1984 jsem choval nutrie, skončil jsem s tím teprve loni. A dodnes mám kolem 250 králíků. Hlučané si myslí, že mám na hůře pytle peněz, ale ono je to všecko hlavně o práci, mám také hodně polí, protože vše je potřeba pochopitelně žít,“ říká otevřeně, až ho dcera Jana nabádá, aby tak otevřený nebyl.

„Dlouho jsem nad tím nepřemýšlel, ani jsem se nijak nebál, řekl jsem si, že do toho půjdu a začal jsem pro to všechno dělat. Bylo potřeba zařídit řadu úředních povolení, od hygienických až po stavební úřad a kolaudaci, přistavil také toalety pro personál. A na začátku jsem musel samozřejmě investovat nemalé peníze,“ vysvětluje.

Cukrárnu má útulnou, jedna místnost, která vypadá pěkně, dřevěné stoly a židličky, v rohu malý dětský koutek, samozřejmě vše vylíčeno a vymalováno. Uvažuje ještě o posezení venku, což by bylo určitě výborné.

V nabídce je mimo jiné zmrzlina a samozřejmě zákusky. „Ty vozíme

z Ostrožské Lhoty od Budařů,“ říká.

Na nějaké hodnocení provozu cukrárny je zatím velmi brzy, přesto podle zájmu vidím, že by zákazníci chodit mohli. „Dobré počasí, dobrý kšeft. Jsem překvapený, že často chodí, například na zákusky, děcka ze školy. Zatím jsem spokojený.“

Co bude dál, ukáže jaro a léto, podle zájmu se rozhodne, jestli nechá otevřeno i přes zimu. „No, rád bych tady vydržel alespoň do důchodu,“ loučí se.

Pro ty, kterým moc počty nejdou, dodávám – panu Žajdlíkovi chybí do důchodu sedm let.

Text a foto: RB

Co bude se známým novoveským koupalištěm?

Mluvili jsme s mužem, který koupil koupaliště za 6,5 milionu

Na tuto schůzku jsem byl pořádně zvědavý. Velmi mě zajímal muž, který „vytáhl“ - obrazně řečeno - ze své peněženky 6,5 milionu korun, aby mohl koupit část prostor novoveského koupaliště, nedaleko lázni. Chtěl jsem vědět, jestli vynaložených milionů nelituje a jaké má s celým areálem plány. Areál totiž nevypadá nijak vábně a je na něm příliš vidět, že se tady čas zastavil už hodně dávno – zatímco v okolí se rozrůstá sportovně rekreační a lázeňská zóna.

Na menší fotce můžete vidět Radka Komárka, takto jsem ho vyfotil při schůzce v Ostrožské Nové Vsi. Na větší fotce z konce dubna je zázemí koupaliště, šatny, provozní budova. Dovnitř jsem se dostal snadno, plot byl porušený, všude byl nepořádek. Jestliže chce pan Komárek 1. června otvírat, čeká jeho lidi hodně perný květen.

Podnikateli Radkovi Komárkovi jsem koupil koupaliště nijak nezavídal, loni jsem mluvil s paní Zdenkou Háblou, která měla koupaliště řadu let v pronájmu od obce a prodej panu Komárkovi těžce nesla.

Navíc mi povídala o tom, jak se svým bývalým manželem, mocným novoveským podnikatelem, vlastní přímo na koupališti i kolem několik pozemků, které rozhodně novému majiteli koupaliště neprodají ani s ním nebudou spolupracovat.

Problémy, problémy

Co tedy nový majitel? Rovnou odpovím, že byl evidentně přinejmenším zaskočený tím, s kolika problémy se v Ostrožské Nové Vsi setkal.

Přitom se „dopustil“ pouze toho, že nabídl nejvyšší částku 6,5 milionu korun a od obce zcela legálně koupil některé pozemky a budovu v areálu známého přírodního koupaliště - což převzal oficiálně v prosinci 2010. Jenže - okamžitě narazil na mnoho problémů, které mu jeho plány hatí.

Jejich výčet by zabral několik stránek časopisu. Velmi stručně shrnuto - podle pana Komárka narazil na nesouhlasný postoj s.r.o. DOBET a s.r.o. Kámen, s jejichž pozemky sousedí část areálu - ve zmiňovaných firmách je právě pan Hábl a jeho bývalá paní.

„S ohledem na havarijní stav zakoupené nemovitosti a i celého areálu, neexistenci přípojek elektřiny i vody a dosavadní sezónní provoz v úrovni provizoria, stojíme před problémem odepsání již druhé sezony a tím i znehodnocení a marnosti

vynaložené investice,“ říká Radek Komárek.

„Snahou našeho podniku bylo seriózně se dohodnout na podmínkách provozování a funkci tradičního sportovně-rekreačního areálu s dalšími vlastníky pozemků.“

Co bude od 1. června?

Protože ale máme před začátkem letní sezony, předpokládám, že vás nejvíce budou zajímat plány s koupalištěm.

„Od 1. června zahajujeme sezónní provoz!“ slyším od pana Komárka.

„Zahájení sezony je plánováno pod novým názvem Přírodní koupaliště „ALBATROS“ Ostrožská NOVÁ VES. Máme vytvořeny vlastní internetové stránky www.albatrosnvcz, kde uvádíme všechny základní a aktuální informace. Započali jsme také s rekonstrukčními pracemi alespoň na hlavní budově a opravu oplocení včetně rekonstrukce a nového vybudování gastronomických provozů, musíme také zabezpečit úřední geodetické vytyčení areálu, jeho oplocení, dokončit opravu budovy a úpravu pláží.“

Podle něj ale z časových důvodů a s ohledem na termín rekreační sezony musí rekonstrukci a revitalizaci areálu, v rozloze, kterou vlastní, rozložit do několika etap. „Harmonogram počítá s tříletou periodou, tzn. že každý rok dojde k výraznější změně, která by měla využitelnost a standard poskytovaných služeb posouvat k požadované úrovni. Nejdříve upravíme stávající centrální budovu, oplocení a rekreační plochy tak, aby ná-

vštěvníci měli odpovídající zázemí a služby, a aby nebyla ohrožena letošní letní sezona.“ Jisté je ale to, že do zásadnějších oprav a úprav se může nový majitel pustit až po letní sezoně.

Podnikatel mluví o koupališti zcela otevřeně a velmi podrobně, horší to je už ve chvíli, kdy má říci něco o sobě a svém podnikání.

Nakonec se dozvídám toto: Je absolventem hotelové akademie a celý dosavadní profesní život se pohybuje v gastronomii, hotelnictví a cestovním ruchu. Jeho firma provozuje několik ubytovacích a restauračních podniků, účelové stravování a zajišťuje výuku žáků - učňů v profesi kuchař a číšník a zajišťuje rekvalifikace v gastronomických oborech.

Není koupaliště opět na prodej?

Nakonec jsem si neodpustil otázku, která by vás asi napadla také.

„Pane Komárku, nelitujete dnes této koupě? Prodal byste případně tu část, kterou jste koupil?“

„Nejsme realitní kancelář a ani jsme areál koupaliště nekoupili ke spekulativnímu prodeji, a dosavadní vynaložené úsilí, proběhlá jednání a překonávané problémy mne osobně dostávají do situace, kdy si nejen ke koupališti, ale i k seriózním lidem v Ostrožské Nové Vsi postupně budují prohlubující „srdeční vztah“. Tzn. že o prodeji koupaliště neuvažujeme,“ odpověděl mi podnikatel.

Takže - nechejme se překvapit, co na koupališti letos uvidíme.

Text a foto: Radek Bartoníček

Za panem řídicím

Okénkou na „jeho“ mlýně

Veleznámá busta Vaška Mlýnka na mlýně chybí, ale vrátí se

Sobotní dubnové dopoledne mě vyzvalo pořídit si nějaké snímky probouzející se přírody na Horňácku.

Cestou přes Javorník, zastávkou u nové rozhledny a Lajzovými rybníky, jsem projížďku ukončil u kuželovského větrného mlýna. Na obloze čistá modř, tráva pěkně zelená, škoda, že ještě nekvetly stromy. Nikde ani živáčka, ideální příležitost, jako již po několikáté, pořídit si snímky.

Něco mně však v záběru scházelo, busta osobnosti Horňácká Vaška Mlýnka.

Po zaklepání na dveře, ozval se v domečku přívětivý hlas „dále“. Nepatřil nikomu jinému, než dlouholetému správci a průvodci „panu řídicímu“ Františku Okénkovi, který tady má o víkendech druhý domov.

Zrovna měl výklad pro skupinku tělesně postižených, tak jsem chvíli čekání strávil povídáním s paní Prachařovou, která se

rovněž stará o průvodcovské služby.

První otázka na „pana řídicího“ byla, kde že je Vašek Mlýnek. Tady je vysvětlení: Busta je v péči Technického muzea v Brně, bude odlita do bronzu.

Osmdesátidevítiletý František Okénka má přítom velké plány. Uvažuje o vzniku galerie známých osobností Horňácka v areálu mlýna, kde by byly jejich busty, odlité do bronzu, vystaveny. Jenže taková akce něco stojí.

František Okénka dodává, že po projednání s Dušanem Holým vznikl nápad pořádat benefiční koncerty a tak získat na celý projekt peníze. Nechť se jim tento zámeř podaří. Horňáčtí „majstři“ si jej plně zaslouží. Mezi osobnostmi v zamyšlené galerii by neměli chybět Jan Ňorek, z Velké Láďa Klusák, Zdeňka Jelínková a jiní.

Bysta Jožky Kubíka je prací Zdeňka Němečka, který ji zhotovil v bronzu. V tu dobu dělal Franti-

šek Okénka předsedu kulturní komise na okresním národním výboru, a tak se mu podařilo získat 68 tisíc korun na zhotovení bysty. Tak vznikla první busta Roma, druhá

je v Budapešti. „Pan řídicí“ však nemá obavy o zcizení, říká, že když se tady zastaví Romové ze Slovenska, tak před ním pokleknou a vzdají mu úctu. Je po něm pojmenovaná i planetka, která je zapsaná v místní kronice.

Paní Ing. Tichá, se svým manželem na Kleti objevili planetku a na popud Břetislava Rychlíka a Ludvíka Vaculíka napsali do Greenwiche žádost, jestli by se nově objevená planetka mohla pojmenovat po Jožkovi Kubíkovi. Bylo vyhověno a Jožin je i v kosmu. František Okénka jen dodává, že za svoji celoživotní práci si to právem zaslouží.

Doufejme, že se Vašek co nejdříve vrátí na své místo a v budoucnu k němu přibudou další velikáni Horňácka.

Z rozhovoru s Františkem Okénkou zaznamenal: František Gajovský

Kouzlo starých fotografií

Na návštěvě u Víti a Aleny Hrabalových

Víťu Hrabala z Boršic u Blatnice znám snad tři roky, ale vždy jsem ho vnímal především jako vedoucího mužského folklorního sboru v Boršicích u Blatnice. Až postupně jsem se začal dozvídat, že Víťa také sbírá staré černobílé fotografie obyvatel Boršic. Když jsem ale k němu přišel na návštěvu, byl jsem překvapený, jak moc těchto fotografií má a jak málo ho také znám – toho zajímavého u něj najdete totiž víc.

Na této stránce nahlédneme především do jeho sbírky fotografií, ale Víťa je také kronikář Boršic, sbírá mnoho informací z minulosti obce, zajímá se o tradice i muziku, a ani to není všechno - během našeho povídání se jen tak nenápadně zmínil, že je numismatikem, protože sbírá historické peníze, kovové i papírové. No, a když otevřel prádelník – samozřejmě, že historický – jen jsem hleděl, kolik mincí dokázal nasbírat. Ale pojďme k fotografiím, které jsou hlavním tématem tohoto článku.

„Pro mě je to kronika obce v obrazech,“ říká ke své sbírce fotek. Velmi často chodí po lidech, fotografie si půjčí, naskenuje je na velký rozměr (a často také na počítači upravuje, protože jsou poškozené), vytiskne a zase vrátí. „Myslím si, že taková činnost má svůj význam. Když se fotky rozdělí, je to skutečně taková kronika Boršic. Ať jsou to svatební fotografie, fotografie odvedenců, svatého přijímání, prostě cokoli. A já přes fotografie sleduju také to, jak se dědina vyvíjela, kde jaký barák stál, kde jaká byla cesta.“

Zatím jsem psal jen o Víťovi, ale stejně tak bych měl psát o jeho manželce Aleně. Jak je to u řady manželství zvykem, bez ženské pomoci, ale také pochopení a vytvoření podmínek, bychom my chlapi nemohli udělat skoro nic. A myslím, že podobně je na tom také Víťa Hrabal. Alena mu pomáhá v mnoha směrech – třeba se sbíráním fotek i náročným zjišťováním, kdo vlastně na které fotografii je, stejně jako s mnohým jiným. Nedávno došla haleny pro celý mužský sbor, nyní

Víťa Hrabal na snímku z loňského léta. Fotku s jeho ženou jsem nemohl najít, a tak je na této fotce se svou dcerou Kristýnou.

sedí dlouhé hodiny nad původním boršickým čepením a snaží se vyrobit přesnou repliku – v Boršicích se totiž chystá pravá starodávná **Boršická svajba**.

„Dlouhodobě, už roky patří k mým zálibám krojové vybavení našich předků. Opravuji a šiji krojové součásti, v posledních dvou letech jsem ušila pro naši obec s mužský sbor třicet kompletů mužské vari-

Boršická svajba Josefa Krhovského a Anežky Hurábové. Psal se rok 1938. Těžko si někdo ze svatebních hostů dovedl představit, co svět už brzy čeká.

Tato krásná dívka v boršickém kroji se jmenovala Marie Kašpeříková, později Matoušková. Narodila se v roce 1934, bohužel už zemřela.

anty prostého kroje – košile, třaslavice, zástěra,“ říká Alena Hrabalová.

Kromě toho pro mužský sbor vloni nastudovala, (ve spolupráci se Slováckým muzeem v Uherském Hradišti), zrekonstruovala a nakonec ušila šestnáct mužských halen a baranic, které se už nosí v obci. Ani to ale není všechno. Výrazným způsobem se podílela na přípravě krojového vybavení pro účinkující pro pořad Boršická svajba, který byl loni uveden s velkým úspěchem v Národním divadle.

Staré fotografie jsem si u Hrabalů prohlížel dlouho. Téměř u každé jsme se zastavovali a povídali si o těch, kteří na nich jsou a litovali toho, že mnozí už zemřeli. „Pro mě bylo největší zážitkem, když se Boršičané nedávno sešli v kulturním domě a tam jsem mnohé staré fotky promítal na velké plátno. Ve tvářích řady lidí jsem viděl dojetí,“ říká Vít Hrabal.

První svatě přijímání ročníku 1938 v roce 1947 - s otcem Josefem Bachanem, který v Boršicích sloužil od roku 1933 až do roku 1958.

RB

Jedna z prvních fotek boršických muzikantů asi z roku 1940. Není to paráda?

Boršičtí mládenci v boršických krojích. Vpravo dole sedí dosud žijící strýc Slaník, ročník 1915.

V Boršicích máme novou knihovnu

Tak se čtenáři v Boršicích konečně dočkali. Víc jak dva měsíce byla knihovna zavřena z důvodu stěhování. Čekání se ale vyplatilo. A po dlouhé době je knihovna opět v provozu.

Stará knihovna byla prostě „malá“ a bylo potřeba najít větší prostory, jelikož čtenářů stále přibývá. Jen pro informaci, v loňském roce bylo 103 čtenářů, z toho 45 do 15 let, což je na tak malou vesnici celkem dost.

Nově otevřená knihovna je místo obřadní síně a místa je tam opravdu hodně. Knihovna nabízí kromě půjčování knížek i veřejně přístupný internet (k dispozici jsou 2 počítače), využíváme půjčování knížek z výměnného fondu z Uherského Hradiště, máme také krásný dětský koutek, který je plný her, takže se mladší návštěvníci nenudí.

Můžou si zahrát společenské hry, kreslit,

vymalovávat omalovánky a hlavně si pěkně posedět a popovídat. Také poskytujeme službu „donáška knih do místa bydliště“, která je určena těm, kteří se k nám do knihovny nemůžou dostat. Zatím je jen několik čtenářů, kteří této služby využívají, ale snad jich bude časem víc. Za posledních pár let máme v knihovně hodně nových knížek, nakupují se z rozpočtu obce a také hodně krásných knížek nosí někteří občané, za což bych chtěla všem moc poděkovat.

Knihovna má také své webové stránky www.knihovnaborsice.wz.cz, na kterých jsou bližší informace o akcích, besedách a dění v knihovně.

Za sebe můžu říct jenom tolik, že mám ohromnou radost z toho, že máme v Boršicích krásnou a prostornou knihovnu, která se využívá nejen k půjčování knížek, ale dvakrát do týdne

se tam scházejí boršické děti - je to tak trochu klubovna, ale i to je na vesnici potřeba. Za tři roky, co působím jako knihovnice, stále přibývá čtenářů, a co je hlavní - přibývá „mladých“ čtenářů.

Romana Schusterová
Knihovnice v Boršicích u Blatnice

A tady je naše knihovna!

FOTO: Vít Hrabal

Vypadá to zdánlivě jednoduše. Dole trošku piškotu, na něm bílá pěna, celá zalitá čokoládou. Indiánek, říká se tomuto známému zákusku.

Cukrářství Budařovi by ho mohli mít ve svém firemním štítu, protože právě „indiánek“ byl na úplném začátku jejich podnikání – už je to přes 20 let.

„Jednou sem na stařečkovo narozeniny upekla cukroví, mamka ho vzala do práce, ženské byly moc spokojené. Speciálně měly zájem o indiánku a ptaly se, jestli bych jim je mohla upéct. Bylo to na jaře v roce 1989, poprvé vyšel zákon, který umožňoval drobné podnikání a já jsem už tenkrát začala péct,“ vzpomíná paní Ludmila Budařová.

Mohli bychom říci, že šlo na začátku o náhodu, jenže paní Budařová se vyučila cukrářkou a zákusky jí vždycky šly.

„Byl to takový můj sen být cukrářkou. Nedovedla sem si v té době představit, že bych sa šla v mládí učit něčím jiným, mamka pékala na svatby, pékly také některé tetičky z rodiny.“

Splněný sen

Její sen ale zůstával právě jen snem, s manželem měli jasno, že nejdůležitější je rodina a děti. Paní Budařová od svého manžela slýchávala: „Počkej, až děti odrostú, já ti zařídím dílničku a potom budeš péct.“ „Nevěřila jsem tomu,“ přiznává dnes.

Jenže manžel slib splnil a zařídil jí ve vzpomínaném roce dílničku. První to byla jen jedna místnost v jejich domě, místnost plná indiánků, na tehdejší plesy si brali organizátoři třeba i pět stovek kousků. A brzy k nim přibýly ještě rakvičky, protože z přípravy indiánků zůstávaly žloutky.

Žádostí o cukroví z dílny paní Budařové přibývalo, rakvičky už proto začínala balit na tácky a její muž je rozvážel po prodejních. Bylo třeba přijmout první zaměstnankyni, potom druhou, prostory na výrobu se v domku zvětšovaly s tím, jak prudce narůstal zájem o Budařovy zákus-

U Budařů

Povídali jsme si s rodinou Budařových, proslavených výbornými zákusky

Tomáš, jeho dívka Veronika a paní Ludmila Budařová. Veronika bude také brzy paní Budařovou, chystá se totiž svatba. Na fotce chybí ještě syn Michal, který má cukrárnu v Uherském Hradišti a dcera Monika, která s prací hodně pomáhá, nyní je ale na mateřské dovolené.

Ostrožskou Lhotu mnozí znají jako vesnici, položenou hned pod Svatým Antonínkem. Stále více se ale setkávám s lidmi, kteří k této Lhotě přidávají vzápětí následující dodatek: To je to místo, kde je výborná cukrárna U Budařů.

Skutečně tomu tak je, cukrářské umění této rodiny a jejich spolupracovníků určitě přesahuje hranice našeho mikroregionu a šíří se dál. I proto jsem rád, že vám můžu nyní ukázat, co všechno se za vlní jejich přepestrých sladkostí skrývá.

„Bez Božího pomáhání marné lidské námáhání. Kdybych neměla víru, tak bych všecky životní těžkosti nezvládla.“

ky. Manželé viděli, že potřebují také prodejnu, a tak si pronajali obecní prostory.

Nejdůležitější podnikatelské rozhodnutí je ale teprve čekalo. Vstupem do EU se požadavky na potravinářskou výrobu zpřísnily, což napomohlo k rozhodnutí rodiny postavit v Ostrožské Lhotě zcela novou provozovnu i cukrárnu – v březnu 2007 otvírali.

„Velice dlouho jsme to zvažovali, a to ze všech stránek. Zvažovali jsme to i s tím, jestli to bude ke štěstí rodiny, jestli bude někdo v tradici cukrářství pokračovat, bylo to těžké rozhodování,“ vzpomíná paní Budařová, která se stála více stávala „šéfovou“ než „jen“ samotnou cukrářkou z počátků svého podnikání.

„Je to jak v rozjetém vlaku, ze kterého nejde jen tak vystoupit. Otvírali jsme cukrárnu a já vzpomínala ráda na časy, kdy jsem dělala sama, protože to bylo takové jiné. Když máte lidi, už cítíte zodpovědnost, není to jen tak.“

Tragická smrt manžela

Nejtěžší životní okamžik ji ale teprve čekal. V roce 2008 odjel z Ostrožské Lhoty autobus věřících na zájezd do Španělska, kdy část cesty šli pěšky do Santiaga de Compostella. V autobuse jela také Ludmila Budařová s manželem, který ale ve Španělsku tragicky zemřel.

„Nechtěla sem tam jet, protože jsem měla starost, jak bez nás bude cukrárna fungovat. Manžel ale říkal, že kdyby věděl, že nepojedu já, nejel byl také. A tak těsně před odjezdem jsem mu řekla, že jestli je volné místo, tak jedu. Nakonec jsem jela a bylo to úžasně krásné, byla tam mimo jiné výborná parta, bohužel až na ten konec,“ říká a dodává, že i přes osobní tragédii je šťastná, že byla na místě.

„Kdybych nejela, bylo by to pro mě něco strašného, měla bych výčitky, že jsem tam kvůli cukrárně nebyla.“

Rodinná firma byla najednou bez svého nejdůležitějšího člena. Bylo jasné, že ještě víc se budou

muset zapojit synové. Jeden z nich má cukrárnu v Uherském Hradišti, druhý syn, Tomáš, zůstal v Ostrožské Lhotě.

„Když manžel zemřel, viděla sem podnikání úplně katastrofálně. Do té doby tady byl on hlavní osoba, on všechno vedl, všechno měl na starosti. Já sem se starala o dílnu, aby byly suroviny, aby ženské věděly, co dělat. Ale to ostatní všechno dělal on. Veškeré věci. Tomáš do toho spadl rovnýma nohama a zastává to úplně super. Kdyby ne ho, nevím, kde bychom skončili,“ chválí paní Budařová s vděčností v hlase syna a uznale ho „plácá“ po zádech. „No, našel by se někdo jiný,“ reaguje Tomáš s úsměvem.

Na radě je syn Tomáš

V této chvíli je pravý okamžik představit právě Tomáše Budaře, o němž jsem se zatím nezmiňoval. Tomášovi je 29 let, má potravinářskou průmyslovku a cestu k rodinnému cukrářství hledal postupně.

Dnes je jasné, že s firmou spojil svůj život, cukrářkou je také jeho dívka Veronika, která se spolupodílí na vedení prodejny a v červenci se stane mladou paní Budařovou.

Starší paní Budařová s úměvem říká, že Tomáš tak trochu proti otci „revoltoval“, ale ve skutečnosti se ukazuje, že je podobný jako otec a v řadě věcí pokračuje v jeho cestě. Osobně se mně líbí Tomášova kritičnost i otevřenost. „Pořád máme co zlepšovat, určitě máme velké nedostatky,“ opakuje několikrát. Když se ho ptám,

Takto „zapózovaly“ našemu časopisu ženy, které U Budařů pracují. Před focením jsem se přesvědčil, že za úspěchem tohoto cukrářství se skrývá mimo jiné práce těchto žen. Řeknu vám, že se nezastavily - s výjimkou focení. A všude to krásně vonělo...

co všechno by chtěl vylepšovat, odpovědi mě překvapí. „Především sebe. Protože i já mám své špatné nálady.“

A pokud jde o samotné cukrářství? „Pracujeme na koupi nového kávovaru, hodila by se nová vitrina na zákusky, vylepšit by se dal i interiér cukrárny. Snažíme se také, aby personál v cukrárně byl na zákazníky co nejpříjemnější, což se snad daří, i když sem tam se každému něco nepovede.“

Bavíme se o budoucnosti, cukrářství je mezi lidmi skutečně hodně populární a oblíbené, cukrárna bývá v některé dny obležena zákazníky, zajímá mě proto, co Tomáš i celá rodina plánují.

„Určitě by nebyla špatná síť tak pěti šesti vlastních prodejen. Tak to je člověk přece jen závislý na

jiných prodejnách, kam cukroví dodáváme. To je moje vize budoucnosti,“ říká s tím, že mamka mu oponuje.

Podle ní by si měl v první řadě udělat více času na rodinu, což je mnohem důležitější než úspěch v podnikání.

Loučím se tématem, kterým jsem měl možná začít. To téma se samo nabízí – v čem tkví podle paní Budařové kouzlo úspěchu rodinného podnikání, proč jsou jejich výrobky tak oblíbené a chutné?

„Zákazníka nezajímá kvantita, ale kvalita. Proto jsme se vždycky soustředili na co největší kvalitu. Držíme klasiku, máslo, vejce, vařené pudinky, žádné směsy, odlovám všem dealerům, kteří mě přesvědčují, že dnes lze všechno

něčím nahradit. Já vždycky odpovídám, že jsem mlsná a vím, co je dobré. A Lhotané jsou také odchovaní starými cukrářkami.“

Tento článek byl ze všeho nejvíce o práci, dobře ale vím, že pro paní Budařovou je ještě důležitější rodina a víra. Člověk musí smeknout, když vidí, co s manželem vybudovali, vychovali čtyři děti a vždy se snažili o co nejlepší vztahy v rodině. A víra?

„Bez ní by nic nešlo. To říkám i mladým. Bez Božího pomáhání marné lidské namáhání. Kdybych neměla víru, tak bych všechny životní těžkosti nezvládla. Lituji lidi, kteří víru nemají. Nevím, jak všechno zvládají.“

Text a foto: Radek Bartoniček

Nejlepší víno ve Lhotě

Jestliže je na této dvoustraně řeč o nejlepších zákuscích, říkal jsem si, že by bylo dobré dvoustranu doplnit informací o nejlepším víně - to měl letos při koštu v Ostrožské Lhotě pan Bezděk, který je na fotografii uprostřed. Zrovna jsem ho zastihl, jak při koštu „dumal“ nad vínem s dvěma dalšími vinaři, Slávkem Radochem (vlevo) a Františkem Kapinusem.

Bavili se mimo jiné o Chardonay, za které pan Bezděk získal ve Lhotě nejvyšší známku – 19,1.

„Je z mého vinohradu z Petrova. Je to taková moja specialita, kterou jsem si vymyslel v roce 2005. Jednu odrůdu Chardonay si vždycky nechávám na sběr 11. 11. v 11 hodin a 11 minut, kdy se sběrem začínáme. A vína z tohoto sběru mají vždy vynikající parametry,“ povídal pan Bezděk.

RB

Pohled „pod ruky“

Seznamte se s vyšíváčkami z krojových dílen v Uherském Ostrohu

Zřejmě nikdo jiný z našeho regionu neměl v poslední době takovou publicitu jako krojované dílny z Uherského Ostrohu. Zajímalo nás, proč. Do dílen jsme se vydali a podívali se pořádně pod ruky místních švadlen.

Proč tedy bylo v posledních týdnech několikrát slyšet o krojových dílnách v Uherském Ostrohu? Bylo to především díky zakázce na šití téměř tří stovek krojových součástí. Nyní se můžete na fotografiích seznámit s některými šičkami a také s tím, co na krojích dělaly. A v textu se můžete dozvědět přesné informace, jaké zakázky dílny měly a mají.

Jana Peterková vyšívá na cifrovacím stroji pánské kordule pro Boršice u Blatnice.

Jindřiška Čechová dokončuje nohavice na kroji pro Blatničku.

Nejdříve tedy informace k zakázce, která ženy zaměstnávala v minulých týdnech a nyní ji mají za sebou.

Šlo o práci pro Mikroregion Ostrožsko, kdy v každé obci mikroregionu byl vytipován soubor, pro který se ušily nové kroje.

„U většiny souborů se jednalo o doplnění stávajícího krojového vybavení. Například do Uher-

ského Ostrohu pro dívčí soubor Oskoruše se dělaly repliky dámských krojů z 19. století, pro veselský soubor Radošov pro změnu slovenské kroje, pro ostatní obce se šily převážně mužské ostrožské kroje,“ sdělila manažerka krojových dílen Dagmar Raušová.

Nyní začínají ženy pracovat na dalších dvou zakázkách. Jed-

Eva Hlůšková a Světlá Bezděková skládají zadní sukni - šorec. Když jsem je chvíli sledoval, pochopil jsem, jak náročné je takovou „harmoniku“ poskládat. Práce na krojích je opravdu složitá a zaslouží si obdiv i patřičné finanční ohodnocení.

na je pro Místní akční skupinu Hornolidečsko, druhá pro Místní akční skupinu mikroregionu Buchlov.

„Už jsme navázali spolupráci s výrobci krpců, opasků, kotulí, tiskaři modrotisku, ale také s Valašským muzeem v přírodě v Rožnově

pod Radhoštěm, kde konzultujeme různé krojové součásti,“ říká k první zakázce paní Raušová.

U druhé zakázky už přešly od přípravy k šití. „První na řadě je městyš Buchlovice, dále pak obce - Břestek, Osvětmany, Boršice, Medlovice, Modrá, Stříbrni-

ce, Tupesy, Velehrad a Zlechov. Odborným garantem této zakázky je PhDr. Romana Habartová, což obnáší časté a pravidelné konzultace o dostupných materiálech, technikách šití a vyšívání,“ podotkla manažerka dílen.

Na závěr článku bych mohl použít čísla, abyste měli představu o množství práce ostrožských dílen – pro MAS Buchlov jde o 915 krojových součástí, pro MAS Hornolidečsko 261 kompletních krojů!

A poslední informace. Kroje, které v Uherském Ostrohu šily ženy pro Mikroregion Ostrožsko, uvidíte 26. a 27. června v Hluku na 1. Festivalu řemesel a tradic na Ostrožsku. Přijďte se podívat!

Text a foto: Radek Bartoníček

Veronika Hráčková právě dělá šňůrkování nohavic pro Blatničku.

Magalena Kodrlová vsazuje podšívku na dámské kordulce - mimochodem, je to hlucká kordulka.

A nakonec manažerka Dagmar Raušová. Tady mi ukazovala vzorek původního kroje a vzorek, který vyšily ženy v dílnách.

Zastavení v Lipově

Zajímalo nás, jaké plány má lipovská radnice

Při našich reportážních cestách po Horňácku jsme tentokrát zajeli do Lipova a zajímali se o to, co nového se tady děje. Věděli jsme pochopitelně, že tady udělali v roce 2008 rozsáhlou rekonstrukci Základní školy Jaromíra Hlubíka, která stála obec téměř 68 milionů korun (a dotace přišla i ze státního rozpočtu). Ale, co je v Lipově nového teď?

„V minulém roce jsme nechali vypracovat projektovou dokumentaci na stavební řízení a rekonstrukci mateřské školy. Byla postavena v roce 1953 a viditelně už potřebuje opravit. Od doby výstavby budovy, kterou nyní navštěvuje 54 dětí, se provedla občas nějaká ta přístavba, ale kompletní rekonstrukce ještě nebyla,“ začal starosta Ladislav Franta.

Hned se také pochlubil, že už mají podanou žádost o poskytnutí příspěvku z fondu životního prostředí. Práce by postupně měly začít ještě letos zateplením objektu, výměnou oken a výměnou střechy, což by mělo přijít na tři miliony korun.

„Uvnitř budovy by se měly udělat práce na rozvodu elektřiny, vody, odpadů a dalších úprav, které se

Tak tato budova školky by se měla začít opravovat, říká starosta Lipova Ladislav Franta.

pohybují kolem 5 milionů korun,“ upřesňuje první muž Lipova záměry.

Po rekonstrukci školky mají projektově připravenou i realizaci v hodnotě dvou milionů pro úpravu okolního prostoru, hřiště, kde by neměly chybět ani prolézačky, houpačky a další dětské

atrakce.

„Nyní už probíhají práce v ulici Obecnice, kde se buduje nová komunikace včetně obrubníků a rekonstrukce kanalizačních šachet. V průběhu roku hodláme provést opravy chodníků kolem hlavního silničního tahu. Všechno z vlastních zdrojů v částce

1 milion 500 tisíc korun.“

Do nedávna starostu hodně trápil neutěšený stav dopravního značení po obci, ohrožující zdraví a bezpečnost spoluobčanů.

Situace byla nepřehledná. Někde byly dané značky dej přednost v jízdě a nebylo vyznačení tvaru křižovatky, takže řidič nevěděl zda platí značka dej přednost anebo je tam pravidlo pravé ruky. Od minulého roku, kdy jsme zainventovali do nově osazených dopravních značek na dvě stě tisíc korun, je strašák pryč a vše zcela jasné,“ konstatuje.

I když se tím starosta nepochváilil, tak jeho obec patří na Horňácku k místům, kde mají nej kvalitnější asfaltové „koberce“ na silnici.

„Celkem máme jedenáct kilometrů místní komunikace. Až se do dělájí Obecnice, tak tady mohou spoluobčané jezdit na kolečkových bruslích,“ dodává s optimistickou náladou.

Starosta Lipova Ladislav Franta se při naší návštěvě chlubil mimo jiné kvalitou místních cest.

Velká dokončuje radnici

– a bez cizích peněz

Starosta Velké nad Veličkou Jiří Pšurný (vlevo) při kontrole prací na stavbě radnice. FOTO: Antonín Vrba

Pokud znáte radnici ve Velké nad Veličkou, určitě nám dáte za pravdu, že mnoho horších radnic nenajdete. Nevábne budově nepomáhají ani nové dveře, prostory uvnitř jsou navíc hodně stísněné, a tak když přijдете ke starostovi, nemáte se kvůli místu a mnoha dokumentům ani kde hnout – nedivíme se, že starosta se tady odmítá třeba jen vyfotit.

Prostě Velká nad Veličkou potřebuje pořádnou radnici, kde by měli konšelé, všichni Veličané i přespolní co nejlepší prostředí. Nyní jsou k tomu už velmi blízko.

Jak jsme se přesvědčili na vlastní oči, bývalá budova velické školy se velmi rychle mění v moderní velickou radnici. Prostory uvnitř dostávají stále konkrétnější podobu, víc než zedníky je vidět v budově například elektrikáře i další řemeslníky.

„Stavba, jejíž rozpočet činí 29 mil. Kč bez vnitřního vybavení a zařízení, bude dokončena tak, abychom ji mohli slavnostně otevřít o letošních Horňáckých slavnostech, které se uskuteční ve dnech 23.-25. července. Vše nasvědčuje tomu, že by se to dalo stihnout,“ říká starosta

Velké Jiří Pšurný, který práce na stavbě podle svých slov bedlivě kontroluje. „Mám to za hrbem, je s tím dost práce,“ přiznává. Přitom se může pochlubit něčím, čím málokdo jiný na jeho postě. Celou částku takřka třiceti milionů korun platí z rozpočtu obce, ani jedinou korunu si Velká nikde nepůjčovala. Jak je to možné?

„Na rozdíl od jiných radnic zaměstnáváme méně úředníků. S nadsázkou lze říct, že úsporou úředníků jsme si našetřili peníze na rekonstrukci staré školy,“ odpovídá a hned úředníky počítá – dva jsou na stavebním úřadě, dva na sociálním zabezpečení, jedna na matrice, jedna účetní, jedna na poplatky, mzdy, vodné, stočné apod. a ještě „jedna děvčička“, která dělá všecko ostatní. Celkem tedy 8 úředníků. „Já myslím, že tento počet stačí, a nijak ho nemíním zvyšovat,“ podotýká.

Abychom ale nezůstali jen u slov, rádi bychom vám prozradili, co vás kde v nové radnici čeká.

Když vejдете dovnitř (kam bude bezbariérový přístup), budete nejméněji využívat přízemí a levou stranu. Právě tady budou kanceláře úředníků, tady bude možné vyřizovat vše od poplatků až po různá povolení. Vpravo od hlavního vchodu v přízemí budou kanceláře sociálního zabezpečení, zasedačka a sociální zařízení. Občan bude mít všechny úředníky v dosahu prakticky z jedné chodby pár metrů od vchodu.

V prvním poschodí najdete velkou zasedací místnost a také prostorné kanceláře pro starostu a místostarostu. Z kanceláře starosty je možné přejít na venkovní terasu, která je v zadní části budovy. Zbývá druhé poschodí, kterému dominuje prostor pro výstavy a podobné záležitosti. V tomto poschodí je také kuchyňka a ubytovací buňky, které ale nebudou k dispozici pro ubytování klasických turistů Horňácka.

Tolik tedy procházka budovou, která byla postavena na konci devatenáctého století a školákům sloužila ještě v prvních letech století jednadvacátého. Jak bude sloužit v budoucnosti, uvidíme už velmi brzy. Doufejme, že její osazenstvo bude k Veličanům i přespolním co nejdříve vstřícné a otevřené.

AV, RB

Návštěva polských přátel ve Velké

Starosta Velké nad Veličkou Jiří Pšurný v minulých dnech neběhal „pouze“ kolem nové radnice, ale věnoval se také zástupcům polského partnerského města Nowy Dwór Gdański. Do Velké totiž přijelo jejich dvanact vrcholných představitelů města a pětatřicet dětí, kteří během návštěvy viděli vše zajímavé, co Horňácko nabízí.

„Od podpisu smlouvy v roce

2008 došlo k několika vzájemným návštěvám. Horňácko je od Baltského moře vzdálené osm set kilometrů, ale přesto jsme si k sobě velmi blízcí. Dokazuje to za krátkou dobu hned několik našich návštěv, které jsou ale především určeny školní mládeži v kulturních a sportovních aktivitách a k vzájemnému poznávání,“ řekl velický starosta.

A podobně vřele mluvil o Velké

i starosta polského městei. „Žijí tady super pohostinní a příjemní lidé. Jsou zde větší kopce, u nás máme absolutní rovinu. Velmi obdivujeme horňáckou lidovou kulturu a hlavně folklor. Pálenku máte taky silnější. Gminská vodka je o hodně slabší jak horňácká slivovice,“ vyjímám z rozsáhlého rozhovoru se starostou Tadeuszem Studzińskim.

Bohužel, závěr návštěvy byl vel-

mi smutný. V té době se totiž zřítilo letadlo s polským prezidentským párem. Radost ze vzájemného přátelského setkání vystřídala na obou stranách bolest a nechyběly ani slzy. Polští přátelé proto i předčasně návštěvu Velké ukončili.

Antonín Vrba

Pár slov o manželství s hluckýma tetičkami

Vracíme se k fotografii, která byla na titulní straně minulého čísla

Pamatujete? Pravidelní čtenáři tohoto časopisu vědí, že fotografie, kterou tady vidíte, byla v téměř totožné podobě na titulní straně minulého čísla našeho časopisu. Protože jsme ji ale dávali do časopisu těsně před jeho tiskem, nebyl čas připsat k fotografii podrobnější text – ten tedy připojujeme nyní.

Vidět takový „obrázek“ se už příliš nepoštěstí, protože jsou na něm některé starší ženy z Hluku při draní peří.

Už to je samo o sobě v dnešní době nezvyklé, peří se totiž přestává drát a myslím, že mladí ani přesně neví, co si pod slovem „draní“ představit. Ještě že paní Šuránková měla jako jedna z posledních v Hluku husy, jinak by už peří na draní ani nebylo.

Takto jsme s tetičkami seděli. V kamnech bylo zatopené, oni seděli za velkým stolem, draly peří, zpívaly a vykládaly - třeba o manželství. Co na jejich názory řeknete?

Vše ostatní ale už bylo jen „nastřčené“. Tradiční zástěry a šátky si ženy přinesly s sebou, protože chodí stále častěji jinak oblékané, navíc zasedly do jizby, která nebyla u žádné z nich, ale na památkových domcích, které jsou hluckým muzeem.

Když jsem si s hluckými „tetičkami“ vykládal a ptal se jich na různé věci, přišlo mně, že také jejich názory už patří v dnešní době spíše do muzea – tím je prosím nechci nijak urazit.

V řadě případů mně byly jejich názory i sympatické, ale prostě sama doba už „utíká“ úplně někde jinde, k jiným „pravdám“.

Protože se řeč stočila – jak jinak – na soužití chlapů a ženských,

hodně času jsme zabrali povídáním o manželství. Oni mluvili, já je otázkami „provokoval“.

„Já ti něco řeknu,“ vzala si první slovo paní Lekešová. „Dneska žádná nechce poslouchat. Enom všecko odbývají, nech to dělá chlap. To ne – exis – to – va – lo! Víš, co řekli rodiče? Co sis chytla, to si drž, a nikdy si nechod' stěžovat!“ dodala její sestra.

Namítal jsem, jestli třeba nemůže mít člověk při hledání druhého partnera větší štěstí než u prvního. „Chytne zasěj takového, jakého

měla. A ještě horšího,“ připojila se paní Šuránková. A slovo si opět vzala paní Lekešová. „Ty si myslíš, že najdeš lepšího? Nikdy! Šáhneš do pytlá a vytaheš toho samého.“

Argumentuji, že když se dřív mladé vdávaly, nebylo možné v takovém věku poznat, koho si člověk bere. „Co by né? To sa poznalo,“ odpověděla paní Šuránková.

„Rodiče to věděli a navigovali nás. Nadarmo sa neříkalo, jaká matka, také Katka. Když byla matka nějaká

šmudla, tak byla šmudla aj děvčica. Rodiče to měli prokouknuté, znali rody až do kolikátého kolena.“

Přesto zkouším ještě jednou oponovat a ptám se, jestli by přece jen některé nesáhly k rozvodu, kdyby to bylo dřív tak „moderní“ jako dnes. Vidím jen samé kroucení hlavou a slyším odmítavé reakce. „Né, protože by nám bylo líto děcek!“ ukončí razantně toto téma.

Hlucké tetičky, ostatně jako „tetičky“ mnohde jinde na Slovácku, jsou příjemné besednice a pochopitelně také studna zajímavých informací.

Proto bych vám chtěl také sdělit, že jejich „pramen“ nyní v Hluku využívají i organizátoři pravé a starodávné krojované hlucké svatby. Tu chtějí místní příznivci tradic, muziky a krojů uspořádat nejdříve nanečisto letos na hody a poté ve vsí parádě příští rok na slavnou hluckou jízdu králů.

Nezbývá, než se těšit. A neškodila by ani alespoň jedna pravá krojovaná hlucká svatba současného zamilovaného páru, který by se držel rad tetiček z tohoto článku. Co říkáte?

Text a foto: Radek Bartoniček

Hlučtí senioři pokračují ve výborných besedách

Fotka ukazuje, jak plná byla hlucká tvrz při pravidelné besedě seniorů, kdy si hlučtí senioři společně s folkloristy z Mikulčic připravili výborný program k uctění památky známého skladatele Fanoše Mikuleckého - Hřebačky. Z Mikulčic přijel plný autobus zpěváků

i s muzikou, když odjížděli, velmi děkovali Hlučanům, jak památku jejich rodáka uctili.

Pokud se chcete na seniorská hlucká setkání podívat, ze všech najdete video ukázky a fotografie na městských stránkách www.mestohluk.cz. **RB**

Povídání o nejmladším herci

V Louce vyrůstá zdatný pokračovatel zakladatele ochotnického divadla

Kdo by neznal v této obci, snad nejvíce proslavené široko daleko místním ochotnickým divadlem, jméno Tomáše Sečkaře? Byl to totiž právě legendární a už nežijící Tomáš Sečkař, který stál u zrodu tohoto úspěšného a nadšeného spolku. Byl zakladatelem, režisérem i hercem.

Při posledním odehraném kusu Postřizín v Louce jsem si všiml, že se na prknech znamenajících svět objevil dětský a hodně šikovný představitel role Bogana, teprve devítiletý Broněk Smetka. A když jsem se dozvěděl, že patří do „herecké“ rodiny Sečkařů, bez váhání jsem udělal tento příspěvek. Také vím, že dětská ratolest by se příliš v médiích zviditelňovat neměla. Říká se totiž, že moc brzo by mu mohla vstoupit ta sláva do hlavy a stává se, že by tím přišel možný tvrdý pád k zemi. Když mi ukazovala v domě maminka Broňka články a fotografie z ještě mladších let a sám čiperný klouček doběhl s množstvím medailí ověšených na krku získaných ze sportovních aktivit, kterých snad nedosáhne v obci hornácké ani dospělák, tak v tomto případě nemám žádný strach, že mladý borec z Louky ještě může nějak zpyšnět.

Poprvé spolu na jevišti

Při našem rozhovoru nechyběl ani jeho dědeček Tomáš Sečkař (54), syn zakladatele ochotnického spolku. Bok po boku hrál s vnoučkem v louském kulturním domě při březnovém představení Postřizín.

„Já jsem hrál poprvé v deseti letech a dovedl mě k tomu otec. Vzpomínám si akorát, že jsem tam na jevišti poskakoval jako tajtrdlík a zpíval písničku jak krásný je pohled na ten Boží vzhled. V deváté třídě jsem představoval rytíře. To byla v Louce zaužívaná taková tradice, že devátáci hrávali každý rok divadlo. Nacvičoval to s námi tehdy můj otec. V dospělém kolektivu jsem se ukázal v sedmnácti letech a do určité doby jsem odehrál pět divadel. Potom došlo zamilování, svatba, stavba baráku, aktivní fotbal ve zdejší horské lize a s tím taky pauza. K ochotníkům jsem se opět vrátil v roce 2000, když za mnou přišel současný umělecký šéf Tonda Maňák a řekl: „Thomasi, půjdeš se mnou do toho?“ A já šel a držím se ve výborné partii až dodneška, kdy už mám několik divadelních kusů odehraných,“ proletěl svou kariéru Tomáš Sečkař junior.

Poté pohledem zamířil na klidně sedícího a naslouchajícího Broňka. „Ve hře Dalskabáty hříšná ves aneb zapomenutý čert se už na jevišti poprvé představil můj vnuk a byly mu tehdy čtyři roky,“ pokračuje Tomáš, když ho náhle přerušil Broňka: „Hrál jsem čerta a museli jste mě postupně vodit na zkoušku, abych se těch starých čertů nebál. Tam jsem se na scéně poprvé potkal s dědečkem,“ doplňuje obratně klouček, který se tím zapsal do místní dlouhé ochotnické historie jako doposud nejmladší herec. Ve své druhé hře Limonádový Joe ztvárnil malého kovboje. „To byly ještě představení, kdy na pódiu nemluvil. K našemu společnému setkání v Postřizínách mě přemluvila hrát s vnoučkem především moje manželka. Původně jsem byl

rozhodnut, že kvůli mému pracovnímu vytížení (brzo ráno rozváží pečivo, pozn. autora příspěvku) tentokrát nabídku vypustím, ale zase mě dostali. Kus Postřiziny byl pro mne ale hodně lákavý. Nakonec jsem si teda zahrál roli hlavního bednáře a vnuk představoval syna – Bogana – správce pivovaru Francina a Maryšky,“ vysvětluje Tomáš Sečkař junior. A jeho vnuk pokračuje:

„Herce ze mě chtějí především babička a dědeček. Na začátku jsem měl trochu trému, strach z diváků, ale už je to v pohodě. Baví mě být na jevišti. V poslední hře jsem se trochu učil za pomoci mamky texty a uměl jsem i to, co měl vědět dědeček. V klidu bych ho nahradil,“ říká sebevědomě šibalsky usmávající Broňka.

Ve škole ho spolužáci zpovídali, zda má ještě po Boganovi ty prsa opravdu vytetované. „Když jsem řekl, že ne a kresbu jsem hned po vystoupení smyl, byli zklamani. Také se hodně vptávali jaké to je účinkovat mezi staršími. Divadlo chci hrát i v dalším věku, ale v takovém stáří, jak má nyní děda, by se mi asi už nechtělo,“ dodává s vážným pohledem na staršího „kolegu“.

Přitom se také přiznal, že mu už hrani „sype“ nějaké ty korunky do pokladničky. „Za každou odehranou hru v Postřizínách mu dal režisér deset korun, ale to musel na jevišti hodit pytle,“ předběhl hbitě řeči vnuka dědeček.

Kromě divadla folklor a fotbal

Žák třetí třídy však nemá velkého koníčka jen v ochotnickém zájmu. Navštěvuje folklorní kroužek Lúčánek, kde zpívá a tancuje. Je výborným fotbalistou v okresním přeboru přípravky v Hroznové Lhotě. Tam na něho dohlíží dědeček otce Broňka. „Nejraději hraji v útoku, kde mohu dávat góly,“ dodává Bronislav Smetka. Držitelem desítky cenných kovů je nejvíce právě z tohoto sportu. „Vytížení syna mohu popsat v následujícím případě. V pátek skončil s divadlem v jedenáct hodin v noci. O sedmi v sobotu ráno už vyjížděl hrát fotbal do Moravského Písku, kde odehrál turnaj a vrátil se domů po obědě. Chvilku si odpočinul a o pěti odpoledne utíkal do divadla, které končilo opět pozdě v noci. V neděli ráno už musel být zase kvůli prvnímu svatému přijímání v kostele a tam už prý nenápadně i podřimoval. Naštěstí to divadlo není zase tak často. Když nakonec všechno stihá a baví ho to, bránit mu určitě nebudeme. Podmínky má v rodině vedle fotbalu také pro divadelnictví a folklor. Babička Anna Sečkařová mu ještě dělá určitou garderobiérku. Vyšijeme nejen divadelní oděv, ale též krojovou součástku. Právě mu dodělává šňůrkovicu na Mladé Hornácko,“ uzavírá její návštěvu maminka Broňka Jitka Smetková.

Já k tomu jen ještě doplním - aby nebylo v Louce zle - že nejen v rodě Sečkařů se přenáší divadelní tradice z generace na generaci, ale i v jiných „divadelních rodinách“. A to je rovněž hodně chvályhodné.

Antonín Vrba

„Kraj našeho srdce“

O vydavatelích Horňácka, kteří nyní připravili knihu o panu Okénkovi

Když se dobře podíváte na fotku, možná poznáte, že byla nafocena v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Právě tam se totiž čas od času setkávám s manželi Šaléovými, kteří vlastní nakladatelství Albert.

Manželskou dvojici Šaléových by šlo s klidem označit za „vydavatele Horňácka“, protože právě v nich našlo Horňácko ochotnou dvojici, která do tohoto regionu často jezdí ze svých domovských Boskovic a snaží se vydávat co nejzajímavější věci.

„Poslední měsíce jsme tady skoro pořád, proto tady zůstáváme třeba i dva dny,“ říká s úsměvem paní Šaléová.

Množství jejich cest ukazuje, že lze od nich brzy čekat další vydavatelské počiny s tematikou našeho regionu. Po vydání knihy o známém horňáckém primáři Martinu Hrbáčovi chystají další projekty. Jaké? „Ve druhé polovině května vyjde kniha o panu řídícím Františku Okénkovi, na které jsme pracovali celý loňský rok,“ odpověděl František Šalé.

Brzy by také měli Šaléovi vydat netradiční a velmi zajímavý kalen-

dář, jehož název je Oživení Uprkových obrazů 2011.

„Je to projekt paní Jany Trachtulové, když jsme se potkali a vyprávěli si, řkala nám, že má nafocené materiály pro kalendář a hledá někoho, kdo by ho vydal,“ vysvětluje paní Šaléová.

Fotky v kalendáři jsou skutečně neobvyklé. Jsou na nich dnešní současníci v krojích, kteří se postavili před objektiv fotografů tak, aby fotografie byla co nejvíce kompozičně podobná několika obrazům Joži Uprky.

Hlavní prací na Horňácku v letošním roce byla ale zmiňovaná kniha o Františku Okénkovi, vůbec první kniha, která o této žijící legendě Horňácka vychází.

„Na tuto práci jsme se velmi těšili a jsme šťastní, že jsme ji mohli dělat. Každé setkání s panem Okénkovi bylo velmi zajímavé, on je nejen žijící legenda, ale také

Manželé Šaléovi při zastávce v Blatnici pod Svatým Antonínkem cestou na Horňácko. V ruce drží, pro zajímavost, rodokmen jedné ze slavných horňáckých rodin. FOTO: RB

živý archiv, má obrovské množství zajímavých dokumentů a samozřejmě i vzpomínek,“ raduje se František Šalé.

„Pracoval se nám s ním výborně, on je velice vstřícný člověk,“ doplňuje paní Šaléová a společně s mužem vypráví o tom, jak jsou při každém setkání s ním něčím novým překvapeni. Například teď naposledy tím, když se dozvěděli, že pan Okénka ve svých takřka 90 letech jel na kole z Malé Vrbky, kde bydlí, do Kuželova.

Zájem obou vydavatelů o Horňácko ale bude trvat i dál, už nyní pracují minimálně na dalších dvou knížkách, obě se týkají známého muzikanta Jarka Miškeřika, který zemřel v roce 1993.

V nakladatelství Albert by nejdříve měla vyjít reedice Horňáckého zpěvníku sedláckých Jarka Miškeřika a poté kniha, v níž na něj budou vzpomínat jeho muzikantští kamarádi a žáci, které vychoval.

RB

Malá Vrbka: Malanské kosení

Na sobotu 19. června připravuje obecní zastupitelstvo v Malé Vrbce za pomoci občanů jednu z nejkrásnějších přírodních kulturních akcí v regionu, kterou je „Horňácké kosení.“ Letos se uskuteční už 11. ročník v přírodním areálu nad obcí, v okolí rozkvetlých vonících luk vypínajících se při cestě do státní rezervace Vojšické louky.

„Součástí programu bude vedle samotného kosení i ukázka výcviku pasteveckých psů, výstava fotografií kosení z minulých ročníků, malý jarmak místních výrobků či výstava archeonálezů Martina Ďugy z Hrubé Vrbky objevených na území Hrubé a Malé Vrbky. Na občerstvení bude chladná voda ze studánky, osvěžující výborná „malanská“ slivovice a nebudou chybět ani oblíbené zabijačkové speciality. Po celý den akci zpěvem a muzikantsky doladí cimbálková Jožky Staši z Lipova,“ informuje jeden z hlavních pořadatelů, starosta Malé Vrbky Josef Kadlčík.

Antonín Vrba

Suchov: Zpívání u kapličky

V minulém roce byla na kopci nad obcí v trati Díly posvěcená nová kaplička P. Marie Pomocné a sv. Martina, jednoduchá poklona – sloupek s obrázkovým výklenkem. Při svěcení uspořádali Suchovjané ke kapličce procesí. Krátké, ale působivé putování malebnou krajinou nad Suchovem.

„To mě také motivovalo a bylo impulsem k uspořádání folklorního programu, který by se uskutečnil právě u kapličky ve volné krajině. Přítomní si mohou zažít i samotné putování, protože chceme, aby tyto folklorní programy v sobě zahrnovaly i duchovní akcent, tedy projevy úcty k vyšším autoritám u drobných sakrálních objektů, tak jako to dělávali dříve naši předkové v procesích ke křížům a kapličkám, kde si přicházeli vyprositi dobrou úrodu a boží ochranu,“ říká v jedné osobě iniciátorka akce, etnografka uherskohradištského Slovákckého muzea, Strážničkanka a rodačka ze Suchova Olga Floriánová. „Všechny srdečně zveme 22. května na Suchov do části zvané Pod Vrchy, za fotbalové hřiště, odkud bude ve 14.00 hodin vycházet procesí, jež povede boršický farář P. Norbert. U kaple se při společném zpívání vystřídají účinkující ze Suchova, mužský sbor ze sousedních Boršic, ženský sbor z Kněždubu a další. Poté bude následovat volná zábava při besedě u cimbálu.“

Antonín Vrba

Jak se koštují trnky

Pozorovali jsme ženy z Louky při hledání nejlepších povidel

Za svůj dosavadní kulturní život jsem absolvoval degustace - košty pálenek, vín vdolečků, jednohubek, klobásek, ale varených trnek, to ještě ne. Proto jsem byl zvědavý, jak probíhá povidlová degustace, ze které nepůjde určitě nikdo k domovu v „unaveném“ stavu jako tomu bývá třeba u pálenek. Možnost náhlednou jako nestranný pozorovatel jsem měl před čtvrtým ročníkem Luckého koštu trnek - od varených po tekuté, kde už bylo možné okoštovat i pochutiny v podobě buchet, pupáků, bálešů, patentů, trnkových řezů, pěr, kynutých šišek, kulí či vdolků.

Jako dvanáct měsíčků sedělo po mém příjezdu kolem stolu dvanáct „moudrých žen“ - zkušených hospodyňek, mladých i starších v sestavě: Marie Šmehlíková, Anežka Hrbáčková, Anežka Kostelanská, Anna Frolová, Božena Pokorníková, Marie Náhlíková, Anna Vašicová, Vladislava Křápková, Pavlína Vašicová, Hana Hrbáčková, Monika Čagánková, Jindřiška Rumišková i starostka obce Anna Vašicová. A překvapivě pro mě samotného i jeden muž - Jan Frola, člen místních zahrádkářů.

Kdo do degustační komise?

Na bočním stole bylo připraveno třicet vzorků (doposud největší počet v krátké historii koštu) a jejich obsluhvatelka, předsedkyně kulturně - školské komise při obci, Marie Škopíková je přinášela kolečkovým způsobem k degustátorům. Podle všeobecného názoru v průběhu degustace byla většina darovaných vzorků dobrých, akorát, že zde bylo i pár marmelád. Některé trnky byly vařené s kakaem, které se prý ale nevařivaly, takže se dá napsat, že to je novinka. Koštovaly se i trnky s čokoládou a trnky smíchané s ostružinami.

„Do degustační komise jsme vybrali hlavně starší zkušené ženy, které dodnes povidla vaří, ale také střední a mladší generaci. Dle témat rozhovorů a diskusí při degustaci bylo vidět, že to bylo pro všechny přínosem,“ říkala jedna z hlavních organizátorek Marie Škopíková.

„Oproti prvnímu ročníku máme dvakrát více vzorků. Myslím, že i kvalitnějších, protože v minulém roce byla úroda hodně dobrá,“ přidává se z druhé strany starostka Anička.

„Trnky jsou velice zdravé. Dát je do studené vody, rozmíchat, udělat z toho koktejl a to je pa-

nenku potom něco. Moc dobré pro toho, kdo má vysoký tlak, jako například já. A proto si to dělám každou chvíli,“ říká zkušená hospodyňka Anežka Kostelanská.

„Povidla jsou zdravé na všechno, ale nesmí být míchané. Normálně pouze čisté trnky. Žádné nugáty, čokolády. Když jsou starší uvařené trnky, nebo vyschlé, tak se dají pěkně nakrájet, na takové kostečky, obalit v krystalovém cukru a pro děti poslouží jako výborné bombose,“ navazuje sousedka Anežka Hrbáčková, nejstarší a tím snad i „nejmoudřejší“ přítomná degustátorka.

Obě se však shodují, že k brzkému ztuhnutí po vaření je nedoporučují dávat do omniovek, ale

Zahrádkáři to mají zadarmo a další občané si zaplatí určitý poplatek. Ideální dřevo pod kotel musí být bukové.

„Tady ho nemáme, a tak si ho přivážíme ze Vnorov. Vloni byla dobrá úroda, což bylo znát vedle tekutého artiklu rovněž na vareném. V říjnu se v míchárně za celý měsíc prostřídalo, ve dne i v noci, na třicet lidí. Tady se ten seznam může ukazovat, horší je to už u kořalky,“ tvrdí za smíchu svého i okolí Jan Frola.

Kdo nakonec vyhrál?

Mezitím jde degustace trnek do finále, je třeba rozhodnout o prvních čtyřech místech.

„Tak, máme dva první vzorky shodné a stejně to vypadá při součtu i na třetím a čtvrtém místě. Nedá se nic dělat, prostě jednomu vzorku musíte dát víc bodů. Nejprve začneme rozhodovat o prvním místě,“ hlásí po sčítání Marie Škopíková.

Za malou chvíli téměř všichni odevzdávají rozhodnutí. Marie Náhlíková, matka Marušky Škopíkové, stále s verdiktem váhá a je už na řadě poslední:

„Myslím si, že oba vzorky jsou dobré. 15. vzorek je hustší, trnky víc vymíchané, sladké, ale

dám hlas té 22., je přece jen více chutnější od přírody,“ šušká mi přes rameno paní Nahlíková. To ještě netušila, že ten její vzorek při dalším „rozstřelu“ skončí za první Annou Sečkařovou, druhou Marií Maňákovou na třetím místě.

nechat venku v hrnci a akorát zakrýt celofánem. Prý se to tak v dřívější době u některých lidí v Louce dělalo.

Míchá se celý měsíc

Nyní už v domě obyvatel Louky těžko najdete zařízení na míchání trnek, a tak se zájemci schází třetím rokem na obecní míchárně.

Text a foto: Antonín Vrba

O blatnickém fotbalovém „zázraku“

Obec pod Sv. Antonínkem získala tajemného mecenáše

Zatím jen nenápadně to připomíná velké příběhy záračných fotbalových mužstev, která dokázala povznést malé obce až na výsluní mediálního zájmu a známosti po celé republice. Vždyť například takové Drnovice se díky silnému mecenáši dokázaly probít řadou fotbalových soutěží a hrát dokonce první ligu – aby po odchodu mecenáše padly nemilosrdně dolů.

Blatnice pod Sv. Antonínkem ještě druhými Drnovicemi není, ale přesto se pomalu vydává na cestu velkého vzestupu a možná „zázraku“.

Klub, ve kterém se ještě před rokem strachovali o udržení v nejnižší krajské soutěži I.B třídě, nyní jede na vlně úspěchů a po první květnové neděli byl na 3. místě s pouhou dvoubodovou ztrátou na vedoucí Podivín. Fotbalisté z této vinařské vesnice tak mají stále naději k historickému postupu klubu do I. A třídy a kdoví, jestli nepůjdou ještě výše.

„Naše současné postavení v tabulce patří k těm nejlepším v celé historii fotbalu u nás,“ raduje se předseda klubu Antonín Trojanec.

Právě nyní prožívá jedno z nejlepších, ne-li vůbec nejlepší období v dějinách blatnického fotbalu. V čele klubu stojí už osmý rok a současný stav si pochvaluje.

„Máme u nás podmínky na solidní úrovni. Hřiště je po rekonstrukci a daří se nám také výsledkově. Do budoucna bychom chtěli obnovit žáky, ale je to všechno o počtu dětí v dědině. Nám dneska hraje sedm kluků ve Veselí, kde

práce s mládeží je přece jenom na lepší úrovni.“

Kdo je tajemný sponzor?

Kdo stojí za „zázrakem“ fotbalové Blatnice? Říká se, že za vším hleděj peníze, a ve fotbale to platí dvojnásob. Bez silného sponzora a nakoupených fotbalistů by se blatnická kopaná určitě nevyhřivala na prvních místech tabulky. Kdo jím tedy je? Hlavní mecenáš se jmenuje: Ján Truska.

Je to bývalý voják z povolání, který před několika lety koupil v Blatnici rodinný domek, a je spolujednatel společnosti SaZ Invest, která má sídlo v Hodoníně. Na internetu si dokonce můžete najít, že Ján Truska byl v letech 2003-2004 jedním ze slovenských velitelů operace Trvalá svoboda v Afganistánu.

V obchodním rejstříku najdete mimo jiné tyto předměty jeho podnikání: Koupě zboží za účelem dalšího prodeje, uskutečňování staveb a jejich změn nebo grafické práce pomocí výpočetní techniky.

Promluvit s Jánem Truskou o blatnickém fotbale se nám ale nepodařilo. Na mailly nereagoval, předseda Trojanec telefon vyzradit nechťel a u trenéra mužstva Jaroslava Kapusty jsme dopadli stejně. Jak se vůbec tento muž dostal k fotbalu v Blatnici? Předseda klubu vysvětluje, že spolupráce s Jánem Truskou je už staršího data. „Bydlí tady, jeho vnuk hraje za přípravku a ve fotbale se angažoval už dřív. My jsme ho i v minulosti žádali o nějaký příspěvek a vždycky nám nějakou formou přispěl. Hlavním sponzorem klubu je asi dva roky.“

Před rokem a půl změnil klub název a místo letitého Družstevníku nastupují fotbalisté pod hlavičkou SaZ FK Blatnice. Počáteční písmena názvu klubu se tak shodují

Hlavní mecenáš blatnického fotbalu o sobě nechce nic sdělit. A tak jsme vyfotili předsedu klubu Antonína Trojance.

s názvem firmy Jana Trusky, tedy Stroje a Zařízení.

Pokud půjdeme přímo k penězům, tak ve finanční zprávě klubu z roku 2008 se můžete dočíst, že rozpočet byl 600 tisíc korun. Tehdy nastupovala Blatnice převážně s místními odchovanci.

Kolik stojí fotbalová sezona dnes, kdy je tu většina fotbalistů na hostování? Předseda Trojanec s tím nedělal žádné tajnosti. „Za uplynulý rok to bylo 890 tisíc, takže je to vzrůstající. Nemáme žáky a dorost hraje na místní úrovni, takže největší náklady jsou s prvním mužstvem. Dost podstatná je položka na hostování hráčů, kterou jsme platili jejich mateřským klubům. Mluvíme o nějakých šesti sedmi fotbalistech.“

Místo domácích příšli cizí fotbalisté

Právě v hráčích je druhý důvod, proč se Blatnici daří. Díky penězům přišly nové a kvalitní posily, většinou z vyšších soutěží. Vedení klubu si také stáhlo svoje odchovance, kteří hráli vyšší soutěže v okolních klubech.

Pokud se zastavíme u jmen, tak například místní odchovanec David Vaněk si zahrál třetí nejvyšší soutěž v pražské Krči. Další posily většinou hrávaly na úrovni krajského přeboru. Ve žlutomodrém dresu domácích tak najdete více jako polovinu fotbalistů, kteří jsou

v Blatnici na hostování. Podle slov Antonína Trojance to místním fanouškům nevadí.

„Lidi jsou teď spokojeni, protože hrajeme pěkný fotbal. Já alespoň necítím, že by se Blatničané k tomu stavěli nějak negativně. Chodí nám i víc diváků, ale to je logické, když hrajete o „špičku,“ tak ten zájem je vždycky větší. Pokud chcete hrát v soutěži o přední místa, tak málokde toho můžete dosáhnout s vlastními hráči. Mužstvo se musí na určitých postech doplnit. To ale není jenom náš případ, problémy mají i daleko větší vesnice.“

Neodejte hlavní sponzor?

Příchodem zkušených fotbalistů se do sestavy nevejdou místní hráči. Buď s fotbalem skončí úplně nebo odejdou na hostování do sousedních vesnic. „Jsou to kluci, kteří na tu soutěž nemají, ale nejhorší varianta je, když přestanou úplně hrát. Snažíme se jim nabídnout hostování jinde,“ říká předseda klubu.

Nemá současný předseda obavy z toho, že klub může opustit hlavní sponzor?

„Víte, já na to v této chvíli nemyslím, ale pokud tady ta možnost do budoucna nebude, tak to bude rozhodně složitější,“ odpovídá.

Text a foto: Stanislav Dufka

Dar pro Blatničku

Známa herečka ze seriálu Četnické humoresky přivezla do Blatničky 35 000 korun

Už po jedenácté v řadě si v Blatničce uspořádali velký Obecní den. Kulturní dům nabídl lidem košť vína, představení folklorního souboru Jasenka za doprovodu CM Ohnica, šikovné hospodyňky z Blatničky připravily ochutnávku cukroví a pomazánek.

Kromě toho se ale mohli lidé podívat také na mnoho fotografií, které ukazovaly zkázu po loňské povodni v Blatničce i změny, které se podařilo od té doby udělat.

Přítomni byli rovněž přátelé z partnerské rakouské obce Falkenstein, kteří v Blatničce oslavili již desátý rok úspěšné vzájemné spolupráce.

Lidé v Blatničce zároveň uvítali tři vzácné hosty - starostu městské části Brno-Starý Lískovec Vladana Krásného, místostarostku Květuši Doležalovou a herečku Alenu Antalovou. Právě tato trojice přivezla peníze, které v Lískovci lidé vybrali na pomoc některé obci, která byla postižena povodní.

A jak přišli v Brně na Blatničku? „Roztočil jsem globus a prst se mně zastavil právě na Blatničce,“ odpověděl s úsměvem a přijímal gratulace za štědrý dar. Ještě větší zájem byl ale o paní Antalovou, která je známá především z výborného seriálu České televize Četnické humoresky. „Hlavním nápad měl pan starosta, který přišel za mnou, a řekl mi že by byl dobrá

věc uspořádat sbírku na pomoc proti povodním. Já řekla - půjdu do toho s vámi,“ sdělila nám Alena Antalová, která si tuto sbírku vzala pod záštitu.

Vybraných 35 000 korun poputuje na novou lávku, která byla po povodni natolik zničená, že se musela zbořit.

Nálada v Blatničce byla při Obecním dnu výborná, sál byl plný, lidé se bavili, popíjeli, někteří si i zatancovali.

Závěrem bych chtěl popřát lidem v Blatničce, aby se povodně, které je postihly, už nikdy víc neopakovaly.

Štěpán Mitáček

Herečka Alena Antalová se podepisuje dívkám ze souboru Jasenka. FOTO: Antonín Vrba

Na těchto dvou snímcích můžete vidět vlevo koštování vína, kterého bylo při Obecním dnu hodně - a také byl o něj velký zájem. Na fotce vpravo zástupci Starého Lískovce předávají 35 000 korun starostce Blatničky Jarmile Hruškové, která za ně vděčně děkuje. FOTO: Štěpán Mitáček

Město Veselí nad Moravou ukončilo členství v Mikroregionu Ostrožsko

Dne 30.4. 2010 došlo k oficiálnímu ukončení členství města Veselí nad Moravou, které s námi 8 let velmi dobře spolupracovalo.

Proto Vám přinášíme informace o tom, co se odchodem města Veselí nad Moravou změní.

Mezi městem a mikroregionem byla uzavřena dohoda o ukončení členství, která umožňuje městu využívat projekty, které jsou doposud realizovány.

Jedná se konkrétně o dva příhraniční projekty s názvem „Turistika bez hranic“ a „Živá řemesla a tradice putují přes hranice“. Oba projekty byly zaměřeny na podporu cestovního ruchu v regionu a propagaci lidových řemesel a tradic. Všechny výstupy z projektů budou dále využívány i městem Veselí nad Moravou a to po dobu 5 let od ukončení projektu.

V současné chvíli připravujeme realizaci dvoudenního Festivalu řemesel a tradic na Ostrožsku.

Pro folklorní soubory z Veselí to znamená, že budou do projektu zapojeny. Dále pak poběží nový turistický portál www.ostrozska.cz, kde je a bude dále město Veselí na Moravou propagováno, včetně všech služeb v oblasti cestovního ruchu.

Avšak je nám velmi líto, že musíme napsat našim věrným čtenářům, že si náš časopis Krajem svatého Antonínka u oblíbených veselských prodejců nekoupí. V našem dvouměsíčníku vás už o dění ve Veselí nebudeme infor-

movat.

Pokud o něj budete mít přesto zájem, můžete si objednat předplatné tohoto časopisu v informačním centru Přízámčí na adrese Zámecká 24 v Uherském Ostrohu, na emailové adrese tic@ostrozska.cz či telefonním čísle 572 503 960 a 724 159 213. Koupit si jej můžete také u některého z prodejců v obcích a městech Ostrožska i Horňácka.

Jana Bujáková
manažerka svazku obcí
Mikroregionu Ostrožsko

... a další a další události z našeho okolí

Bohužel, bohužel. Náš časopis by musel mít dvakrát víc stránek, abychom do něj dostali všechno to, co se kolem nás děje. Řadu věcí vám proto na této dvoustraně k naší velké lítosti přiblížíme „pouze“ s pomocí fotografie a popisku. Na internetových stránkách www.slovackoDNES.cz ale můžete najít k téměř všem akcím, které tady ukazujeme, řadu dalších fotografií i video ukázky. RB

Nebyl to příliš radostný pohled, když jsem se díval na kladení věnců k Památníku občanů Uherského Ostrohu. Ještě, že přišlo vedení města a zástupci Sokola, jinak lidé chyběli. Podobně skromná byla účast i v dalších městech a obcích, kde si připomínali 65 let od osvobození naší vlasti ve druhé světové válce. Vzdejme alespoň na dálku úctu všem, kteří ukázali, že má smysl postavit se proti zlu a bojovat za svobodu. **RB**

Toto jsou starostové a místostarostové Hluku a Dolního Němčí, kteří se sešli v dubnu na „hranicích“ svých obcí kvůli významné události - obě místa totiž nově spojuje cyklostezka, která je dlouhá přesně 3 555 metrů. Náklady na její výstavbu byly přes 23 milionů korun, Hluk přispěl přibližně 6,6 miliony, Dolní Němčí 3,4 miliony, 13 milionů přišlo ze Státního fondu dopravní infrastruktury. Zakázku získaly firmy Skanska a Strabag. **RB**

Tak tyto děti jsou z mateřské školy v Hluku, paní učitelky „daly“ před objektiv především ty, které se prý nejvíc snažily. Děti sbíraly odpadky a učily se je třídit. Ve školce rovněž měly výstavku ke Dni Země a vykreslovaly omalovánky s námětem třídění odpadu. Některé děti ale také pořádně zlobily, paní učitelky jsem opravdu obdivoval. „A to tady ještě ta největší čísla dnes nejsou,“ uslyšela jsem. **RB**

V kostele v Uherském Ostrohu se uskutečnil koncert, na kterém se představil smíšený pěvecký sbor z Kroměříže Moravští madrigalisté. Je jen škoda, že na vynikající koncert přišlo tak málo diváků. **IJ**

V Nové Lhotě byl velký zájem o promítání nového dokumentárního filmu Břetislava Rychlíka Američani aneb Vprostřed Ameriky krčma múrovaná. Po skončení se zpívalo za doprovodu HCM Petra Mičky. **RB**

Velmi hezkou a užitečnou hodinu připravila pro své žáky paní učitelka Mgr. Alena Mičková v Ostrožské Nové Vsi. Děti seznámila se slavnou historií místních malářeček a potom s dětmi vajíčka také malovala. **RB**

Výbornou výstavu o kraslicích bylo možné navštívit v Ostrožské Nové Vsi. Takto jsem vyfotil malářečky vajíček, které na výstavě byly - je skvělé, že tato tradice ještě žije. **RB**

Na těchto fotkách se můžete dvakrát vrátit ke koštům slivovice v našem regionu. Vlevo jsem vyfotil tři muže, kteří měli nejlepší slivovici na fašankovém koštu ve Velké nad Veličkou. A vpravo je Petr Radoch z Ostrožské Lhoty, kterému předává vedoucí mužského sboru v Hluku pan Hájek cenu za nejlepší slivovici na hluckém koštu. **RB**

V Městském muzeu ve Veselí nad Moravou, které letos slaví 100 let (!), otvírali 1. května výstavu svých nejstarších národopisných sbírek. Velmi vám návštěvu muzea doporučujeme, nezapomeňte zajít také do prvního poschodí, kde je k vidění mnoho zajímavých věcí ve stálé expozici. Výstava je otevřena do 8. srpna, ale muzeum funguje celoročně, telefon do něj je 518 322 412. Na fotce vidíte mluvit Vítu Trachtulce z muzea. **RB**

Horňácké občanské sdružení Futra má za sebou první velkou akci - výstavu fotek a koncert dvou skupin, ve Velké nad Veličkou v hospodě U Jagošů. Fotky vystavovali Bára Kozlíková, Marina Šalomounová - Aranaga a Vincent Aranaga, na koncertě zahrály skupiny Sad Harmony a Shatoon. Lidem z občanského sdružení držíme palce, sledujte jejich zajímavé stránky s množstvím informací i fotek hornacko.net. **RB**

Základní škola v Hluku připravuje pro žáky řadu zajímavých akcí. Z poslední doby bych rád vzpomněl například Den podle Ámose, z kterého je i naše fotečka. V rámci tohoto dne si učitelé připravili pro žáky program podle svého vlastního uvážení a žáci se mohli přihlásit, ke kterému učitelé na hodinu půjdou. V Hluku se vydařila také Noc s Andersenem, při zajímavém programu poccovalo mnoho dětí i kantorů. **RB**

S obrovským zájmem diváků se setkala představení ochotníků z Louky. Ti si připravili hru Postřižiny, kterou vám doporučujeme rozhodně ke zhlédnutí - snad se ještě bude hrát. Vidět loucké ochotníky je radost, nade všemi ale přece jen vynikal skvělý Jaroslav Šraděja (vpravo) jako strýc Pepin - na jevišti s výbornou Barborou Hrbáčkovou. **RB**

A vyprodaný sál se spokojenými diváky byl také v Lipově, kde hráli místní ochotníci několikrát představení Nebe na zemi. Hlavní role měli Lukáš Karásek (vlevo) a Jarek Maňák (vpravo), který je také režisérem divadla. „Za velký zájem diváků jsme vděční,“ řekl mi Pavel Štípský, další z herců a muž, který má na starosti organizační záležitosti. **RB**

Na konci dubna takto vyrazila skupinka věřících z Ostrožské Lhoty na čtyřicetkilometrovou pěší pouť do mariánského poutního místa Provodov. Myslím, že všichni úspěšně přišli až do cíle cesty, byť někteří v nejhrošším spoléhali na mobilní telefon a přivolané auto. Uznání patří všem odvážlivcům, zejména na malým dětem. **RB**

Ředitel Základní umělecké školy v Uherském Ostrohu František Říha stihá kromě vedení dětí také pořádání zajímavých akcí. Se svými spolupracovníky uspořádal v Uherském Ostrohu soutěž jazzových a tanečních kapel a o týden později také přehlídku Hucký bombóz, na které vystoupily výborné mladé cimbálové muziky z Hluku, Ostrohu, Uh. Hradiště, Kyjova a Dubňan. **RB**

Rekord na koštu klobásek ve Velké

Stovky a stovky diváků mířily o květnové sobotě do Velké nad Veličkou na další ročník populárního koštu klobásek. Košt si získává stále větší popularitu, o čemž svědčí také rekordní počet dodaných vzorků z Čech, Moravy, Slovenska a Maďarska - bylo jich 108! Hmotnost klobásek byla úctyhodných 324 kilogramů. Organizační tým tvořilo kolem šedesáti lidí. Králem Slovácké klobásky je Masokombinát Krásno se vzorkem Čabajková klobása. Cenu převzal zástupce firmy Miroslav Svoboda z Louky. K zakusování se podával velický chleba z pekárny Kománek-Řehák. Pivo se pilo Janáčkově z Uherského Brodu, víno od strážnického vinaře Botura. A nechyběla horňácká slivovice. **AV**

Řezník Antonín Valášek z Blatnice pod Sv. Antonínkem získal v celkovém pořadí krásné druhé místo.

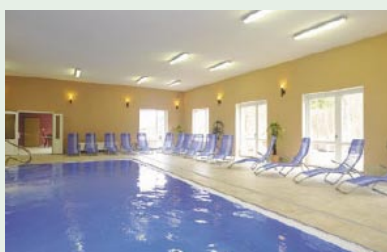
Hotel Filipov se nachází v romantickém prostředí Filipova údolí pod úpatím Velké Javořiny na okraji hornácké vesnice Javorník. Původní hotel byl postaven v roce 1952. Jeho celková rekonstrukce pak proběhla v roce 2001. V roce 2009 byla dokončena přístavba moderního wellnesscentra. Díky své poloze nabídne Hotel Filipov příjemnou rekreaci v každém ročním období. Nádherná příroda přímo vybízí k pěším či cyklistickým výpravám po značených stezkách, nebo jen k procházce do lesa, ke sběru hub či lesního ovoce.

Nabízíme ubytování celkem pro 82 hostů. Hotelové ubytování v 1, 2, 3 a 4 lůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením, TV a 2 apartmány s vybavenou kuchyňkou. V celé budově hotelu je možnost WiFi internetu. Pro různé příležitosti je k dispozici salonek s krbem. 30m od hotelu je turistická ubytovna s 10ti pokoji a velkou společenskou místností. Nabízíme pořádání firemních akcí, školení, seminářů, outdoorových pobytů, rodinných oslav a svateb. Zajistíme Vám i případnou výzdobu na tyto akce. V blízkosti hotelu je dětské hřiště, hřiště pro fotbal, volejbal a basketbal. Pro příznivce tenisu jsou k dispozici tenisové kurty vzdálené cca 1km od hotelu. Restaurace nabízí širokou nabídku jídel zahraniční i domácí kuchyně. Můžete využít stravování formou plné penze, či polopenze. V letních měsících je možno vychutnat si speciality z venkovního grilu a udirny. Specialitou nápojového lístku je bohatý sortiment vín z vinařské oblasti Blatnice pod sv. Antonínkem.

HOTEL - FILIPOV

MÍSTO RELAXU, KLIDU A KRÁSNÉ PŘÍRODY

Wellnesscentrum bylo otevřeno v roce 2009. Bylo spolufinancováno Evropským fondem pro regionální rozvoj EU protřednictvím ROP Jihovýchod. Centrum je určeno k relaxaci nejen hotelových hostů, ale i k návštěvě široké veřejnosti. Najdete zde vše pro váš odpočinek, krásu a zdravý životní styl. V přízemní části se nachází bazén s protiproudem o teplotě 28°C pro kondiční plavání. Vířivka s hydromasáží a světelnou terapií s vodou o teplotě 36°C pro příjemnou relaxaci. V klidové zóně je k dispozici množství polohovacích lehátek. Parní sauna je v moderním provedení s dávkováním mořské soli. V prvním patře se nachází prostorná finská sauna pro dokonalou detoxikaci organismu. Pro formu aktivního odpočinku je k dispozici moderní posilovna. V dalších prostorech se nachází pedikúra, manikúra a v neposlední řadě masážní studio s masáží klasičkou nebo lávovými kameny. Tedy vše pro uvolnění a svěží pocit. Přízemní vestibul potom poskytne příjemné posezení s možností malého občerstvení.

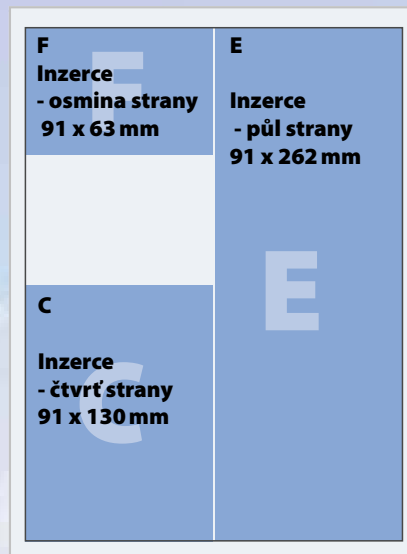
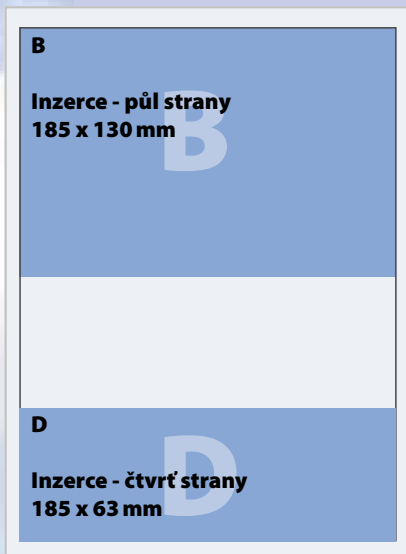
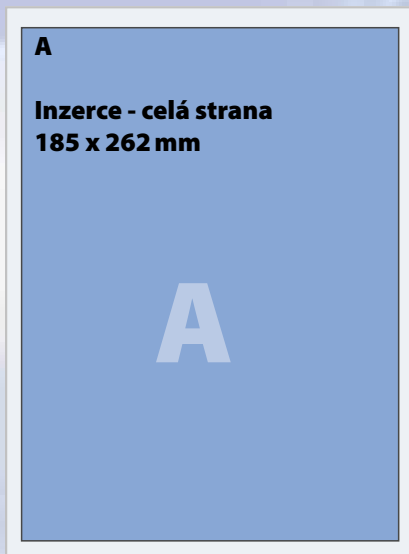
Zveme Vás všechny k návštěvě našeho hotelu. Budeme se všemožně snažit aby pobyt u nás byl pro Vás, naše hosty, co nejpříjemnější. Všechny naše služby lze věnovat jako příjemný dárek formou dárkového poukazu. Věříme, že si tento kout naší krásné Moravy oblíbíte a budete se k nám rádi vracet.

HOTEL FILIPOV
Filipovo údolí 44
Javorník 696 74

tel. +420 518 382 126
mobil: +420 603 172 590
info@hotel-filipov.com
www.hotel-filipov.com

Inzerujte v časopise KRAJEM SVATÉHO ANTONÍKA

Časopis vychází v roce 2010 v těchto měsících: leden, březen, květen, červenec, září, listopad
Uzávěrka inzerce je 14 dní před termínem vydání.

Cena za inzerce včetně DPH

Formát inzerátu	podnikatelé	občané
A	5 000 Kč	2 500 Kč
B	2 500 Kč	1 250 Kč
C	1 250 Kč	625 Kč
D	1 250 Kč	625 Kč
E	2 500 Kč	1 250 Kč
F	625 Kč	313 Kč
Jiný rozměr za 1 cm ²	10,50 Kč	5 Kč
Rádková inzerce	120 Kč	60 Kč

Slevy za opakování inzerce

Počet opakování	sleva
2 x	5 %
3 x	10 %
4 x a více	15 %

Inzeráty v tiskové kvalitě zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG
(barevnost CMYK, 300 DPI) na mailovou adresu
mikroregion@ostrozsko.cz

Cena za grafické zpracování inzerátu

Formát A 640,- Kč Formát B 510,- Kč Formát C 360,- Kč
Formát D 360,- Kč Formát E 310,- Kč Formát F 290,- Kč
Ceny jsou uvedeny bez DPH. V základní ceně je zahrnuta úprava textu a (vlození) jedné fotografie (BMP prvku). Náročnější úprava dle hodinové sazby.

L & P Ovsík
VIDEO STUDIO L&P
Podboří 144, Míkovice
Tel.: 731 611 667
E-mail: lubos.ovsik@seznam.cz

- Videozáznamy svateb
- Propagační akce
- Videozáznamy maturitních plesů
- Sestřih vami dodaného videa
- Reklamní a firemní spoty
- Fotografie
- Dokumenty
- Videoprojekce

Záznam a zpracování videa
Reklamní video • Propagační video • Multimediální DVD

Cena může být upravována dle náročnosti na zpracování.

Podklady k zpracování inzerce zasílejte ve formátu PDF, TIFF, JPG
(barevnost CMYK, 300 DPI), Texty ve formátu .doc, .txt, (WORD)

lvprint@lvprint.cz • 777 750 159

POMAJBÍK Lubomír Pomajbík
ŽALUZIE A GARÁŽOVÁ VRATA
Blatnice pod Sv. Ant. 648, mobil: 777 272 589
e-mail: pomajbik@pomajbik.cz

- mříže • žaluzie • markýzy • střešní okna • sítě proti hmyzu
- předokenní rolety • vjezdové brány a ploty • privátní a průmyslová vrata

www.pomajbik.cz
Kvalita pro váš domov.

**1. Festival
řemesel a tradic na Ostrožsku**

v sobotu a neděli 26. – 27. 9. 2010
v areálu městského stadionu v Hluku

Lidový jarmark řemesel
Folklorní program
Olympiáda dovedností dětí ZUŠ a DOM
Dětská výtvarná dílnička
Přehlídka a prodej regionálních vín

V programu se představí folklórní soubory
z Ostrožska a Myjavy, děti a mládež občanských uměleckých škol
a domácí děti a mládež

Srdce na dlani v Hluku

NADACE
Děti-kultura-sport

Zlínský kraj

Hluk letos poprvé hostil cyklus benefičních koncertů s názvem *Srdce na dlani*. V rámci něho je možné slyšet kvalitní vážnou muziku a navíc přispět na dobrou věc. Letos šlo už o šestý ročník, jako účinkující vystoupili v hluckém kostele sv. Vavřince mezzosopranistka Táňa Janošová (na snímku) a Jiří Šon, který hrál na varhany. O prestiži celé akce svědčí to, že dalšími dvěma místy, kde diváci koncert navštívili, byla bazilika sv. Markéty na Břevnově a kostel sv. Martina v Buchlovicích. Celý cenný projekt funguje pod patronací exsenátora Josefa Vaculíka a za podpory Mikroregionu Ostrožsko.

Text a foto: Štěpán Mitáček

SPECIALIZOVANÁ PRODEJNA NA ZDRAVÉ SPANÍ

H-NÁBYTEK PODNIKOVÁ PRODEJNA!

NA RYNKU 1493
KUNOVICE
TEL.: 572 501 602

**BUKOVÉ
POSTELE**
od 7 900,-

NÁBYTEK Z MATERIÁLŮ:
BOROVICE,
SMRK, BUK, DUB,
LAMINO AJ.

MIMOŘÁDNÉ CENOVÉ ZVÝHODNĚNÍ BUKOVÝCH POSTELÍ A TEMPUROVÝCH MATRACÍ.

největší výběr ortopedických - zdravotních matrací - přikrývek - polštářů- roštů - postelí

Zpravodaj Místní akční skupiny

Horňácko a Ostrožsko

Představení ukončených projektů

Folklorní fond MAS

Zajímaví lidé a lidové tradice

Podnikatelé

Pozvánky

Členové Místní akční skupiny Horňácko a Ostrožsko.

PŘEDSTAVENÍ PODPOŘENÝCH PROJEKTŮ

V RÁMCI 1. výzvy/2008 MAS Hornácka a Ostrožska.

Milí čtenáři, máme pro vás představení dalších úspěšných projektů 1. výzvy/2008 MAS Hornácka a Ostrožska. Na příjemně ztvárněné veřejné prostranství můžete zavítat do města Hluk a obce Hrubé Vrbky – viz představení níže.

V Hluku ani v Hrubé Vrbce nezapomínáme a i v letošním roce se můžeme těšit na další dokončené projekty. Město Hluk si připravilo výstavbu dřevěného pódia, které bude sloužit pro kulturní a hudební akce. Podium bude situováno u tvrze a mělo by sloužit už od měsíce května. Naopak milovníci sportu si přijdou na své v Hrubé Vrbce. Tam již sice sportovní areál je – tenisové kurty, multifunkční hřiště a fotbalové hřiště, ale stále chybí sociální zázemí, které bude náplní projektu dokončeného již v srpnu tohoto roku.

A zde jsou slíbené hotové projekty:

NÁZEV PROJEKTU: ÚPRAVA NÁVSI V HRUBÉ VRBCE

Starostka obce paní Anna Černobýlová chce ve své obci změnit mnohé. Jeden z jejích počínů, podpořených právě Místní akční skupinou Hornácko a Ostrožsko je celková obnova návsi ve slováckém duchu s vytvořením společenského a kulturního centra pro konání nejrůznějších akcí. To vše proto, aby zůstal zachován odkaz k tradicím, které zůstaly v dědictví po předcích v hornácké obci bohaté. Renesanci zažilo prostranství kolem zvonice a prostory směrem k hasičské zbrojnici. Z obce zároveň zmizelo nehezké zábradlí podél cest a mostků, staré informační tabule a osvětlení.

Vznikla odpočinková zóna – pro starší občany, pro mladé i pro maminky s dětmi.

Prostranství bylo doplněno mobiliářem (stylové lavičky, odpadkové koše, stojan na kola, informační tabule, bodové osvětlení a stožárová svítidla). Dominantou prostranství je masivní, dřevěné podium s kamenným podstavcem. Přes mosty se na míru vyrobilo dřevěné zábradlí, které dotváří celkový ráz upravené návsi. Na nebezpečných plochách se vysadilo 7 kusů stromů, 178 kusů keřů, 204 kusů trvalek a cibulovin a 40 kusů růží.

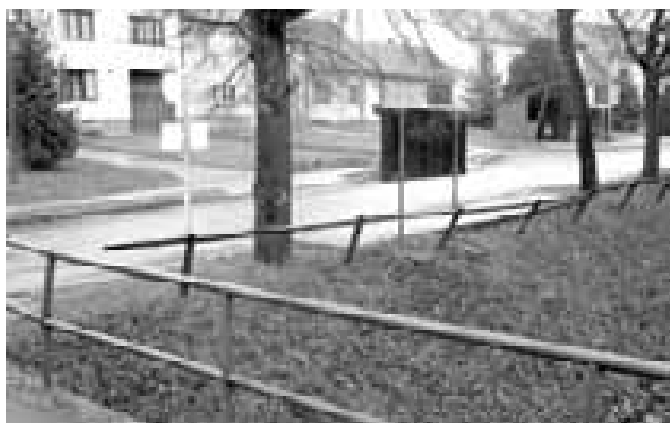
CELKOVÉ VÝDAJE: 1 258 284,- Kč, dotace: 900 211,- Kč, vlastní zdroje obce: 358 073,- Kč.

Před realizací

Po realizaci

Před realizací

NÁZEV PROJEKTU: ZVÝŠENÍ ATRAKTIVITY MĚSTA HLUK

Město Hluk zpracovalo projekt na zatraktivnění prostranství kolem nejdůležitější a nejfrekventovanější lokalit - ulice Hlavní a parku u DPS. Ulice Hlavní je součástí uherskohradištské cyklostezky, významnou pro cestovní ruch. Nedostatkem ulice Hlavní byla neupravenost a nedostatečná vybavenost. Chodníky pro pěší chodce od frekventované komunikace oddělovaly pouze torza živého plotu ze zimostrázu, vysazeného v 70. letech. Zub času se na záhonech dost poznamenal. Proto projekt řešil úpravu záhonů a výsadbu nových rostlin – keře na živý plot a v širších místech i kvetoucí trvalky. Spolu s ulicí Hlavní chtěli Hlučané zvelebit i park, který se nachází ne-

Před realizací

Před realizací

Po realizaci

daleko centra města. V jeho blízkosti je zdravotní středisko, kino a chráněné byty. Park byl díky projektu obohacen o altán pro setkávání místních obyvatel. Z části se park uzavřel zděným plotem s dřevěnou výplní, aby se v nočních hodinách zabránilo ničení vandaly.

Další aktivitou projektu bylo pořízení techniky na údržbu zeleně a veřejného prostranství ve městě (motorová pila, vysavač, motorové zahradní nůžky, sběrač listů, štěpkovač a křovinořez).

Výsledkem celého projektu je upravené prostranství pro místní, návštěvníky, turisty, zkrátka pro všechny, kteří do Hluku zavítají.

CELKOVÉ VÝDAJE: 531 600,- Kč, dotace: 444 369,- Kč, vlastní zdroje obce: 87 231,- Kč.

Po realizaci

Po realizaci

Folklorní fond MAS Horňácko a Ostrožsko letos podpoří **20 kulturních akcí!**

A je to tady, i letos vyhlásila MAS Horňácko a Ostrožsko výzvu na podporu kulturních a folklorních akcí s cílem zachránit tradici lidového tance „verbuňk“. Informovanost mezi aktivními činiteli souborů a organizací byla daleko lepší než v loňském prvním ročníku. Přihlášeno bylo 21 žádostí (11 z Ostrožska a 10 z Horňácka). Zájem z vašich řad nás velmi

těší. Svědčí to o tom, že nejste lhostejní a snažíte se vytvářet veselí a zábavu pro své okolí.

Zde jsou podpořené žádosti. Celkem si žadatelé mezi sebe rozdělí částku 125 000,- Kč. Aktuální termíny a pozvánky na akce budou upřesněny na stránkách www.ostrozsko.cz nebo www.leader.ostrozsko.cz.

1. Blatnička: „U muziky su já chlap...“

Výše příspěvku 8 400,- Kč.

Předpokládáný termín akce je v měsíci srpnu 2010.

2. Boršice u Blatnice: Boršická svajba

Výše příspěvku 8 400,- Kč.

Termín akce je předpokládán na měsíc srpen 2010.

3. Uherský Ostroh: Galušovo Slovácko 8.

Výše příspěvku 8 400,- Kč.

Osmý ročník „Galuškova Slovácka“ se uskuteční v neděli 4. července 2010 v 15.00 hodin. Vernisáž v zámecké galerii bude zahájena ten den a potrvá po další 3 týdny.

4. Blatnice pod Svatým Antonínkem: Ej to sú hody hodečky

Výše příspěvku 8 400,- Kč.

Termín akce je předpokládán na den 13. 11. 2010.

5. Ostrožská Nová Ves: Zpívání pod májů

Výše příspěvku 8 400,- Kč.

Termín akce je předpokládán na den 25. 9. 2010

6. Louka: Ten vánoční čas

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Zahájení výstavy bude 27. 11. 2010, potrvá do 29. 11. 2010.

Samotný kulturní program bude v den zahájení výstavy.

7. Velká nad Veličkou: Hodová přehlídka pěveckých souborů

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Předpokládáný termín akce je na den 23. 10. 2010.

8. Nová Lhota: Horňácko, poznej folklor sousedního Ostrožska

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Přibližný termín akce je v měsíci listopadu 2010.

9. Hluk: Ostrožsko, poznej folklor sousedního Horňácka

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Termín je opět předpokládán na měsíc listopad 2010.

10. Javorník: V Javornickém širém poli

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Předpokládáný termín je 10. července 2010.

11. Suchov: Cestami Suchovských republikánů

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

První ročník se uskuteční v sobotu 28. 8. 2010.

12. Javorník: U nás na žňách

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Předběžně se akce uskuteční 31. 7. 2010 nebo 7. 8. 2010.

13. Velká nad Veličkou: Došli sme k vám na koledu

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Předběžný termín akce je stanoven na den 11. 12. 2010.

14. Nová Lhota: Řezbářské sympozium Vápenky – 3. ročník

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Termín sympozia je od 25. 6. 2010 do 4. 7. 2010. Pro děti bude vyhrazena sobota 3. 7. 2010 se zaměřením na environmentální výchovu, pomocí her a podjavorinských pověstí.

15. Nová Lhota: Sáhare (dokumentární publikace)

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Tisk a distribuce proběhne do konce roku 2010.

16. Lipov: Historie a současnost Horňáckého verbuňku v Lipově

Výše příspěvku 6 000,- Kč.

Předpokládáný termín akce je na den 8. května 2010.

17. Hluk: Vinobraní

Výše příspěvku 5 000,- Kč.

Předpokládáný termín akce v měsíci říjnu nebo listopadu.

18. Hluk: Činnost seniorů v Hluku

Výše příspěvku 4 000,- Kč.

Termín ještě není přesně stanoven, předpokládá se červen nebo květen.

19. Ostrožská Lhota: Kateřinská beseda

Výše příspěvku 4 000,- Kč.

Termín je předběžně stanoven na listopad 2010.

20. Ostrožská Lhota: Mikulášské zpívání

Výše příspěvku 4 000,- Kč.

Termín je předběžně stanoven na prosinec 2010.

Prosba:

Vážení čtenáři, pokud rádi fotíte a navštívíte některou z podpořených akcí, můžete nám zasílat vaše fotografie na

e-mail: mas@ostrozsko.cz.

Nejlepší fotografie rádi zveřejníme a případně i oceníme. Děkujeme.

Nová Lhota udělala velký krok do Evropy

23. dubna 2010 se napíše zlatým písmem do historie nejvýše položené horňácké obce Nová Lhota. V příjemném prostředí podjavorinské hospůdky U Černého potoka v osadě Vápenek podepsal starosta Nové Lhoty Antonín Okénka přihlášku do ELSA - Evropského spolku půdy za asistence samého předsedy Christiana Steinera z Rakouska. Nová Lhota je tak první obcí z České republiky, která do tohoto společenství stoupila. Několik otázek ke vstupu „do země“ jsme po slavnosti položili samotnému novolhotskému starostovi Antonínu Okénkovi.

Jak vůbec přišla myšlenka jít do tohoto projektu?

Myšlenka vstupu do Evropského spolku půdy přišla při setkání delegace z Masarykova muzea Hodonín, Slovanského hradiště v Mikulčicích a naší obce v sídle Dolnorakouské zemské vlády v St. Pöltnu při plánování společného pilotního projektu s názvem „Malujeme barvami země“. Za rakouskou stranu projekt zastřešuje Oddělení rozvoje venkova Dolnorakouské zemské vlády, konkrétně jeho vedoucí Christian Steiner, který je současně předsedou ELSA - (Europea Land & Soil Alliance). Po seznámení s činností Evropského spolku půdy, jehož hlavní myšlenkou je smysluplné využívání a svědomitá péče o naši půdu v duchu trvalé udržitelnosti pro další generace, jsme se rozhodli do tohoto uskupení vstoupit a setkávat se se zástupci obcí, měst a regionů z různých zemí Evropy při mezinárodních konferencích.

Co očekáváte ve spolupráci a kde se chcete realizovat?

Především chceme získávat informace a vyměňovat si zkušenosti s realizací projektů ve vztahu k tématu půdy - jejímu významu, funkci v krajině - zdroj potravy, problematika vody, povodní, zemědělství, lesnictví, budování sídel a zástavby, odpadové hospodářství a mnoho dalšího. Hlavní motto této iniciativy zní: „Naše půda je pro nás důležitá, záleží nám na ní“. A protože je Nová Lhota zasazena v prostředí Bílých Karpat, chceme se v našem případě soustředit zejména na region CHKO Bílé Karpaty a realizovat environmentální projekty zaměřené zejména na mladou generaci v úzké spolupráci s CHKO Bílé Karpaty a se vzdělávacím informačním střediskem Bílé Karpaty ve Veselí nad Moravou.

Kolik zemí je zapojeno do projektu a kde se budete první prezentovat?

Evropský spolek půdy začleňuje v současnosti šest evropských zemí. Je to Rakousko, Německo, Itálie, Nizozemí, Švýcarsko a Anglie. Jak už jsem se zmínil, Nová Lhota, konkrétně lépe celý region z toho bude mít zejména možnost získávat nové informace a vyměňovat zkušenosti a realizovat evropské projekty na mezinárodní úrovni - hlavně v oblasti environmentální. Do značné míry z toho bude mít náš region také velkou míru propagace, v květnu na mezinárodní konferenci budu v Tulln an der Donau představovat náš Hornácký region a Bílé Karpaty.

Je projekt určen i dětem? Bylo jich tady na Vápenkách vidět ve výtvarné soutěži hodně.

Ano i děti jsou zapojeny do projektu „Malujeme barvami země.“ Je za-

měřen na kreativní výtvarnou soutěž s ryze přírodními barvami, které jsou získány z barevných jílu v různých lokalitách Dolního Rakouska. U dětí tak dochází prostřednictvím výtvarného ztvárnění k poznání různých funkcí půdy a jejího významu. Malířské dílny pro děti vede Irena Ráček ze Sitendorfu, rodačka z Uherského Hradiště. Do projektu jsou zapojeny děti školního věku z regionu Dolního Rakouska a Jihomoravského kraje. U nás vše zastřešuje Masarykovo muzeum Hodonín s paní ředitelkou Irenou Chovančíkovou. Jedná se o fond mikroprojektů, takže nevím, kdo všechno se soutěže nakonec účastní. 1. ročník bude podle paní Chovančíkové spuštěn příští rok.

Kdo byl na slavnosti na Vápenkách přítomen?

Delegace z Dolního Rakouska. Jsem však moc rád, že pozvání přijali také hosté jako paní Doc. Ing. Žabičková Csc. z Fakulty architektury VUT v Brně, pan krajský radní Ing. Jaroslav Pospíšil, ředitelka Masarykova muzea Mgr. Irena Chovančíková, Dr. František Synek, ředitel Slovanského hradiště v Mikulčicích, starostové Hornácka a jiných oblastí, zástupci CHKO Bílé Karpaty, zástupci z mikroregionu Hornácko-Ostrožsko, zástupci naší partnerské obce Kočovce ze Slovenska, místní zemědělci a hospodáři s půdou, občané a zastupitelstvo naší obce. A také prostřednictvím časopisu děkuji rodičům, učitelkám, kteří přivedli děti do soutěže.

Děkuji za rozhovor:

Antonín Vrba

Výšlap na Klepáč

Rádi jsme přijali pozvání od našeho slovenského partnera Místní akční skupiny Teplička do Trenčianských Teplic. V dubnu tu otevřeli turistický chodník s názvem Klepáč.

Vrchol Klepáč je nejvyšším vrchem nad lázeňským městem Trenčianské Teplice. Z vrcholu je krásný výhled do údolí okolní krajiny a také je vidět na spojnici Moravy se Slovenskem na Vlárský průsmyk. Výchozí bod naučného chodníku se nachází na začátku lázeňského parku za restaurací Fontána.

Chodník je turisticky středně náročný, ale zvládnou ho i malé děti, protože se podél celé turistické trasy nachází nově vybudované lavičky a odpočívadla. Procházka trvá lesem asi 2,5 hodiny a je zpestřena naučnými infotabulemi, které jsou tématicky zaměřené na původní druhy stromů, které zde rostou.

Na trase je i přírodní památka Jánošíkova jeskyně, která je velkým lákadlem především pro děti. Poslední úsek trasy je mírný a příjemný, zpestřený prvními výhledy do krajiny. Vrchol Klepáče je krásným vyhlídkovým místem, kde jsou nově vybudovaná zastřešená posezení, infotabule a také lavičky s malým ohništěm.

Dříve zde stála rozhledna. Dnes je nahrazena novým dalekohledem, ze kterého si můžete přiblížit výhledy do údolí města Trenčianské Teplé, Tepličky a dokonce i do nedalekého města Nemšová. Nazpět se můžete vydat po jiné trase, která vás opět dovede na kolonádu do centra města.

Kromě rodin s malými dětmi je nový naučný chodník přínosný i pro pacienty lázní, kteří v rámci léčebné kúry mají předepsány od lékařů vycházky s hůlkami, tzv. northwalking. Pokud máte chuť absolvovat náročnější túru

je na to vhodný vrchol Baske (955m.n.m.). Území zvané „Omšenská Baba“ bylo vyhlášené v roce 1967 za chráněné území. Začátek trasy je z nedaleké obce Omšenie.

Naučný chodník byl zrekonstruován za finanční pomoci Evropské unie v rámci společného příhraničního projektu regionů Ostrožska a Tepličky s názvem „Turistika bez hranic“. Podívejte se také na webové stránky regionu Teplička turista.teplice.sk.

Jana Bujáková

Vzácné ocenění pro Antonína Vrba

Existuje v životě mnoho ocenění, některá z nich jsou ale cennější než druhá. A mezi taková patří určitě to, které získal Antonín Vrba, člen našeho týmu, který pro vás připravuje časopis Krajem svatého Antonínka.

Ministryně zdravotnictví při předávání ocenění Antonínu Vrbovi.

Tonda, jak mu všichni říkají, totiž obdržel letos v dubnu ve Státní opeře v Praze Zlatý kříž 2. třídy za více jak 120 bezplatných odběrů krve od ministryně zdravotnictví Dany Juráskové. Jde o jedno z nejvyšších ocenění Českého červeného kříže.

„Nechci se nějak vyvyšovat, jen doporučuji, aby se potencionální dárce nebáli přijít do transfuzních stanic na Slovácku v Uherském Hradišti, Kyjově, Hodoníně,“ vzkazuje Tonda, který poprvé daroval krev pár dnů po sametové revoluci v roce 1989 v kyjovské nemocnici.

„Bylo to s vědomím, které má v paměti každý dárce - že pomohu druhým lidem. Rád vzpomínám i na moje hromadné organizování někdy v polovině devadesátých let do uhersko-

hradištské transfuzní stanice. Tehdy jsem dal dohromady celý autobus z dárců, starých i nových, především ze zaměstnanců Kordárny,“ řekl nám Tonda.

Do Prahy mezi oceněné dárce a hosty si přivezl oblíbenou slivovici, kterou pochopitelně rozdával.

„Tady to můžu i já, ale před darováním krve si dávám den před tím pořádný pozor. „Všechny mnou obdarované osobnosti budou při vzpomínce na rok 2010 určitě vědět, v jakém koutu republiky mají nejvíce rozdávací dárce,“ dodal po „darovacím aktu“.

Tondovi gratulujeme!!!

RB

Přijďte ochutnat výborné víno do Blatnice...

Po roce otevrou blatničtí vinaři vinné sklepy. Letos o tři více než v loňském roce, tedy celkem 34! Kdo už májové putování búdami navštívil, mohl si všimnout, jak si místní vinaři dávají na akci záležet. Přesto se podle slov jednoho z organizátorů Václava Cíchy letos připravili ještě lépe. Přijměte proto prosím pozvání na putování s ochutnávkou vín, které se uskuteční v sobotu 22. května...

Jak jste se tedy letos připravili?

Letos jsme se zase posunuli dal v tom smyslu, že věci, které loni nebyly úplně akorát, jsme dovedli k dokonalosti. Velká změna je v propagaci, kdy s námi letos spolupracuje velký mediální partner, a tím je rádio Frekvence 1. Další novinkou je, že máme otevřeno už 34 sklepů, čímž se řadíme mezi největší akce tohoto druhu v České republice.

Jaká byla příprava a co ještě stále připravujete?

Příprava začala už na podzim a táhne se až doteď. Máme stále měsíční schůze „Cechu blatnických vinařů“, kde věci pořád pilujeme.

Jsou nějaké změny v organizaci nebo v samotném programu celé akce proti loňskému roku?

Změnou je určitě větší připravenost pro mnohem více účastníků a večerní program, kde bude hrát cimbálová muzika a vystoupí pěvecké sbory.

Jak se návštěvníci mohou o akci dozvědět víc, kde najdou všechny potřebné informace?

Veškeré informace se dozví návštěvníci na našich nových stránkách www.vinariblatnice.cz.

Na co se mohou návštěvníci připravit, jak bude celý den vypadat?

Jak se připravit: já tomu říkám takový krásný výlet, který začíná v 10 hodin dopoledne při pohárku vynikajícího blatnického vína a na jeho konci v nočních hodinách u cimbálu. Během dne doporučuji využít naše koňské spřežení, využít bohaté občerstvení a návštěvu blatnického muzea v prostorách mateřské školy. **ZL**

Peníze pro školku od blatnických umělců

Zcela nezvykle se zachovali mladí nadšenci z řad blatnických umělců, když se rozhodli uspořádat benefiční den s názvem Sádek múz. V sobotu odpoledne zaplnili místní kulturní dom, kde každý ukázal, co umí. Toto „umělecké“ odpoledne nebylo zcela folklorní. Návštěvníci ocenili děti z folklorního souboru Vavřínek, dívky z aerobiku, bříšňní tanečnice, herce a zároveň manželé z divadélka „Řád červených nosů“, písničkáře, malíře i fotografy... Při procházce prostorami kulturního domu jsem byla překvapená, kolik zajímavého si návštěvníci mohli prohlédnout. Až do ranních hodin pak hrály místní kapely.

„Viděl jsem to v jiných obcích, že tímto způsobem pomáhají, tak proč ne tady? A komu jinému pomoci než mateřské škole, nejjistější je investice do budoucnosti, což jsou děti,“ řekl iniciátor akce Erik Evják z kapely Hadramašmátrá. „Chtěl bych velmi poděkovat paní Zdislavě Kuřinové, starostovi Josefu Vavříkovi, Idě Petraturové, Radimu Skočíkovi a všem ostatním, kteří nám s přípravou hodně pomohli,“ dodal.

Jen díky ochotě a obětavosti lidí, kteří se na akci podíleli, má školka necelých šestnáct tisíc korun na hračky pro děti.

ZL

Život s ovce

Od malička mají bratři Baladovi ze Suchovska hospodaření v krvi a pracovat se nebojí

David (vlevo) a Josef Baladovi - muži, kteří se starají na Hornácku mimo jiné o pět stovek ovcí.

O Hornácku se vždycky v minulosti tradovalo, že je kútem, kde končí chleba a začíná kamení. Jednoznačně vyjádření k tehdy tvrdým podmínkám v obhospodařování půdy, práci v zemědělství. A tom by vám mohl povyprávět ještě ne jeden žijící pamětník.

Při mém „létání“ po Hornácku pochopitelně sleduji i okolní přírodu, jak je udržovaná, jak na do nedávného času obdělávaném poli roste lebeda, či místo ní se objevují nevábné solární panely.

Po revoluční době, kdy se všechno dávalo do „pořádku“, prožívalo určitou krizi i zemědělství. Příliš podnikavců se na tento druh živobytí nehrnulo. Vracely se pozemky vlastní-

kům, někteří to pochopitelně vítali, někteří dodneška neví, co s tím. Kdo do „většího“ hospodaření šel s vědomím dlouhodobého cíle a optimistickou vírou, že snad bude někdy lépe, tak začíná částečně plody své práce „sbírat“. Procházka růžovou zahradou v rozkvétající Evropské unii to však zdaleka ještě není. Přesto si mnoho lidí ještě myslí, že sedět jako bača u pasoucích oveček je idylickou pohodou.

Seznámení s Baladovými

V okolí Suchovských Mlýnů ve směru na Suchov je v současné době hodně vidět hospodaření. Když se oteplí, tak po rozkvétajících stráních hned pobíhají de-

sítky ovcí. A je to jen díky pracovnímu snažení bratrské dvojice Josefa Balady a Davida Balady. David je odborníkem přes mechanizaci, má na starosti techniku, její opravy. Josef obstarává administrativní práci, důležitý kontakt s byrokratickými úřady. Obhospodařování a krmení dělají společně.

V přítomnosti jejich otce Josefa jsem si s nimi povykládal o jejich strastech, radostech kolem zemědělství. Jelikož jsem dělal tuto reportáž v příjemném prostředí domu staršího Josefa, nechyběly při tom ani dvě pozorně naslouchající ratolesti. Možná taky poprvé slyšely, jak že to všechno u nich začalo.

„Od malička měli kluci vztah k přírodě, zvířatům. Oba si udělali

střední zemědělskou školu. Josef byl zaměstnán jako technik na Státním statku na Nové Lhotě. David v tu dobu svážel pod Javořinou traktorem dřevo z hor,“ říká hlava rodiny - otec Josef Balada senior.

Po revoluci, jak skončil Státní statek, začal podnikat jako výrobce ochranných pomůcek. V tu dobu ještě neměl žádné pronajaté pozemky. V roce 1995 si přidal k živnosti další, v podobě zemědělských prací, s tím, že s delimitací Státního statku mu byly vráceny pozemky.

„Další jsem si pronajal v oblastech Hornácka na Suchově, na Nové Lhotě a v Javořínku. Začali jsme s chovem ovcí a poté už se přidali i synové, kteří začali spolupracovat na té zemědělské výrobě. Z počátku to bylo do sta ovcí, postupem času jejich stav přibýval,“ vypráví o začátcích Josef Balada senior.

Zakládání vlastního stáda

Zároveň popisuje, v jak složité situaci tehdy byl. Věděl, že pro oblast Hornácka je nevhodnější chov ovcí, jenže ovce chyběly.

„My jsme si ty ovce vytipovali jako nevhodnější k chovu pro tuto oblast, ale už nebyla možnost zvířata ve větším nakoupit, protože ve státech ovce tehdy nebyly. A kdo je měl, tak to byla importovaná stáda, které byla drahá a nikdo je nechtěl prodávat dál.“

Nezbývalo nic jiného, než čekat nebo hledat. *„V podstatě jsme museli několik let čekat než budou plemenné jehnice nebo bahnice k prodeji. Jezdili jsme po celé Moravě a skupovali jsme od soukromníků ovce a pomalu zakládali vlastní stádo.“*

Úsilí Baladových šlo v té době zcela „proti proudu“, kterým se vydali mnozí jiní.

„My jsme v podstatě začali s tím, co všichni ostatní rušili. Tehdy bylo velice populární pěstovat

obilniny, kukuřici, chovat zvířata na výkrm, prostě dělat produkci. Když se člověk podíval do Rakouska, do podhorských oblastí, tak nic takového tam neexistovalo, všude se páslo.“

Jednu výhodu ale měli. Tím, že neměli žádnou ornou půdu, nemuseli v začátcích tolik pořizovat mechanizaci.

„Proto jsme nepotřebovali žádné silné traktory, žádné pluhy, sečí stroje, kombajny atd. Stačili nám sekačky, obraceče, shrnovače. Tenkrát jsme používali jednoduchý lis na seno. To byla celá linka postačující na přípravu krmiva a sklizení louky. Samozřejmě, že bylo třeba zbudovat i zajištění pastvin, elektrické ohradníky. A v té době to byla pro tuto oblast novinka a to nás v podstatě drželo nad vodou, když všechno kolem krachovalo. Mohli jsme pokračovat dál, protože jsme měli minimální náklady na to, aby firma fungovala.“

Otec jako „kontrolor“

Dlouhou dobu Baladovi podnikali jako rodina za minimální plat, bez zaměstnanců. „Když byly peníze, tak jsme si je mohli vzít, když nebyly, tak jsme se museli uskromnit,“ popisují tento stav.

V roce 2006 šel Balada senior do důchodu a bratři založili firmu. „Otec nás ale dál velice svědomitě a detailně kontroluje!“ upozorňují a povídají o tom, jak to dnešní mladí zemědělci mají ve srovnání s jejich začátky snadnější.

„My jsme začínali s tím, co bylo. Jeden traktor, jedna žací lišta a jeden shrnovač, který byl zároveň obraceč. Dneska mladí začínající zemědělci dostanou peníze, dotaci, dostanou nový stroj, ale ti lidé když to tak řeknu neví co si můžou dovolit, protože si na ten stroj nevydělal. Neví jaká je ta reálná hodnota stroje. Tím,

Josef Balada senior při krmení ovcí.

že my jsme šli prakticky postupně z té první řady Zetorů až do té poslední a pak jsme si mohli na úvěr, který do dnešního dne splácíme, koupit traktory nové, tak se dostáváme do situace těch mladých začínajících zemědělců, kde jsme si svým způsobem rovni v tom začátku, který má on a který máme my. Ale ta zkušenost naše a těch mladých je podstatně jiná,“ vypráví David Balada.

Proč skončili s chovem koz?

Před třemi roky Baladovi chovali také přes sto koz. Dnes je ale už nechovají. Proč?

„Pravdou bylo, že ty kozy jsou velice chytré a já říkám, že koza není zvíře. Za celou dobu nám nikdy neutekly z elektrického oplůtku, ale jednu pastvinu jsme měli takovou, že část oplocení tvořila lesní oplocenka dva metry vysoká. Pravděpodobně nějaký neukázněný houbař si tam vystříhal díru, aby mohl chodit na hřiby a nemusel to celé obcházet. Milé kozy díru našly

a vlezly do mladé bučiny. Doveďte si představit co se stalo. Dostali jsme od majitelů lesa dopis co tam všechno provedly za škodu a nebylo to v hodnotě zrovna málo peněz. Takže jsme se rozhodli milé koze po tomto průseru prodat,“ vzpomíná Josef junior i na nepříjemnosti zážit s chováním zvířat.

Co bude dál?

Během našeho povídání přišla samozřejmě řeč také na budoucnost. Baladovi mají v současnosti 500 oveček - bahnic a deset plemenných beranů. Rozšiřovat chov už nemůžou, protože platí, že množství zvířat musí odpovídat množství půdy.

„Vzhledem k tomu, že vlna je za poslední dva roky neprodejná a prodává se za směšnou cenu a začal být i problém s odbytem jehněčího masa, tak jsme v loňském roce nakoupili Skotský náhorní skot. Nevyžaduje zimní ustájení, přístřešek. Může být celoročně venku. A právě od tohoto plemena si slibujeme,

že nám částečně nahradí neefektivní ovečky. Jsou to velké nervy i při prodeji jehňat, kde v podstatě nejvíce zájemců je v období Velikonoc, kde obchodníci cítí i nejlepší cenu. Ale už před tím hodně smlouvají. Takový je taky marketink,“ říká Josef Balada.

A cena? Ta se podle Baladových od roku 1996 nezměnila a i roce 2010 je stejná. „Přitom nafta je jednou tak drahá. A o mzdách v zemědělství se ani nebavme, když víme jaká je průměrná mzda,“ tvrdí rozhodně David.

Závist?

Baladovi obhospodařují 370 hektarů, z nichž 112 je v první zóně chráněné krajinné oblasti. Tady nesmí sami určit, jakým způsobem budou tyto pozemky obhospodařovat. To určuje správa CHKO Bílé Karpaty a oni to chápou jako další nevýhodu oproti jiným. „Doposud jsme ale vždycky našli kompromis schůdný proto, aby naše podmínky i podmínky ochrany životního prostředí mohly současně na této půdě fungovat,“ podotýká Josef Balada junior.

Při našem loučení přichází ještě řeč na lidskou závist.

„Já si myslím, že kdo tu práci v zemědělství dělal a dělá, tak ví, že není co závidět. Kluci výborně spolupracují s Ekostatem Kvatro i s panem Františkem Malárem z Nové Lhoty, kde si vzájemně vypomáhají. Když chtějí dodržet ty náročné podmínky, je potřeba větší nasazení a právě tu spolupráci, pomoc přízvaných kolegů,“ říká na závěr setkání Josef Balada senior.

Text a foto: Antonín Vrba

„Rapotáni“ v Hrubé Vrbce

*Ze vzpomínek Jiřího Halíčka
A jak vypadá „rapotáni“ dnes.*

Při mém avizovaném návratu za hrubovrbceckými rapotáči mě přivítalo nad Hrubou Vrbkou nádherné jarní počasí se sluníčkem. Nejprve, ale dejme slovo pamětníkovi 73 – letému Jiřímu Halíčkovi.

„Zhruba před šedesáti lety chodil „rapotat“ po dědině větší počet chlapců, než je tomu dnes, okolo 25 hochů různého věku. Rapotali na Zelený čtvrtek po mši svaté, kdy se traduje, že zvony odletěly do Říma. Chlapci se shromáždili uprostřed dědiny a šli do „Podsedků“ ke kříži, kde se pomodlili modlitbu Anděl Páně a to ráno a večer, v poledne ne. Pak pokračovali dole dědinů ke kerchovu, u kříže se opět pomodlili a vraceli se po druhé straně zpátky ke zvonici. Tam se domluvili, kdy budou chodit příští den, tj. na Velký pátek. Sešli se už ráno v pět hodin. Chlapci se seřadili a jako první šel ten, který měl na rapotáči připevněnou loutku zrádce Jidáše. Za ním šli ve dvojicích větší chlapci

s táčkami, dále pak s klepačkami a na konci malí s kolovrátkama a s vrždilkama. Ráno po obchůzce hodili rapotáče do potoka, aby „napučňaly“ neboli nasáklý vodou a měly lepší a silnější zvuk. Naposledy se rapotalo na Bílou sobotu. V naší obci chodili jen katolické děti, které tak nahrazovaly zvuk zvonů a svolávaly lidi k modlitbě a na mši svatou. Evangelíci tento zvyk neměli. Rapotáni bylo výsadou chlapců a děvčata zase měly zvyk „vynášeni Moreny“,“ vzpomíná pamětník Jiří Halíček

A jak vypadá rapotáni v dnešní době?

Dnes je to poněkud jiné a rapotáni se účastní i děvčata a malé

děti. „Když je chlapců málo, tak proč by nemohly chodit i dívky včetně malých špuntů,“ míní organizátorka průvodu Monika Macková, která s dětmi po

Hrubé Vrbce obchází o tomto velikonočním zvyku již dvanáct let. „Ráno děti nechodí, protože současná generace není ochotná tak brzo vstávat. Po mnoha letech pauze jsme opět vozili na čele připevněnou loutku zrádceho Jidáše, tak jak tomu bylo před léty,“ říká mladá žena a matka čtyř dětí.

Další věc je také otázka výroby nových anebo opravy starých dosluhujících rapotáčů, zvláště pak takzvaných táček. „Mohu, ale doporučit rodičům a prarodičům dětí, aby navštívili některý z tradičních jarmarků, kde se tyto výrobky dají pořídit, obzvláště menší typy jako jsou vrždilky, rapotáčky a kolovrátky. Také bych si moc přála, aby rodiče své děti podpořili v dodržování těchto velikonočních nebo jiných zvyků,“ dokončuje s přáním Monika Macková, která je nejen šikovnou organizátorkou, ale i tanečnicí, zpěvačkou ve starší skupině souboru Veličky z Velké nad Veličkou. Obchůzku s rapotáči provádějí v Malé Vrbce, Kuželově a dalších místech Horňácka.

**Antonín Vrba s laskavým
příspěním Moniky Mackové**

Galuškovovo Slovácko

K letošním letním měsícům se váží tři významná výročí, kterých občanské sdružení Galuškovo Slovácko v Uherském Ostrohu využívá k uspořádání již osmého ročníku „Galuškova Slovácka“, programu věnovanému výročí narození svého patrona – spisovatele, malíře a vypravěče Zdeňka Galušky.

První výročí připomíná uplynulých 100 let, kdy tehdy ještě samostatnou obec Předměstí Uherského Ostrohu postihla z 6. na 7. září katastrofální povodeň, v jejímž důsledku vyrostla Na Láně nová čtvrť 53 domků. Ta byla otevřena a domky předány k užívání lidovou slavností konanou 2. června 1912.

Se sochou slováckého „Šohaja“ stojícího na levém břehu řeky Moravy, rovněž na území katastru Ostrožského Předměstí, je spojeno druhé výročí. Tento „Památník odboje“ věnovaný padlým legionářům, poslední dílo sochaře Franty Úprky, byl odhalen před 80 lety a při té příležitosti se ve dnech 5. a 6. července konaly „národopisné slavnosti“, kdy byla předváděna celá řada lidových zvyklostí počínaje křtinami, přes fašank, velikonoční

Odhalení Úprkova „Památníku odboje“ – 5. 7. 1930

PŘEDMĚSTÍ UHLOOSTROHU - LANĚ

Povodeň z roku 1910 dodnes připomíná pomník věnovaný dárci pozemku k výstavbě nové čtvrti Na Láně – knížeti Janu II. z Lichtenštejna

tradiční, stavění máje, vození koláčů ze služby, kostických hodů, velké zbojnické s pečením berana a konče jízdou králů a velkou ostrožskou svatbou. V programu se předvedly vedle místních a členů slováckého „krúžku“ z Bratislavy a Brna kulturní spolky z dalších 17 okolních obcí.

Třetí výročí – 75 let od úmrtí malíře Antoše Frolky /8. 6. 1935/ – s výše zmíněnými dvěma nesouvisí jen zdánlivě. Tento kněždubský rodák, vynikající zpěvák, tanečník, hudebník, spoluzakladatel Sdružení přátel lidového umění a rázu Slováků se velmi aktivně podílel i na pořádání rozličných národopisných slavností. Nejinak tomu bylo i v našem městě, kdy byl nejen účastníkem, ale i spoluautorem výše pořádaných slavností. Při odhalení Úprkovy sochy sehrála svoji roli ještě jedna skutečnost. Malíře i sochaře pojilo velké přátelství a Frolka se v roce 1929 jen těžce vyrovnával se smrtí svého druha.

Osmý ročník „Galuškova Slovácka“ naváže na krásnou spolupráci našich předků a pozve do svého programu dnes již folklorní soubory a cimbálové muziky z některých obcí, které se zde před lety prezentovaly. Pojitkem

celého vystoupení pak bude osobnost Antoše Frolky, o jehož vztahu k našemu městu nemají povědomí ani místní, nehledě k tomu, že malíř zvečnil krásu ostrožského kroje i na několika obrazech, kresbách, plakátech a pohlednicích.

Součástí programu bude i otevření výstavy věnované oběma výročím a malíři Antoši Frolkovi v zámecké galerii.

Věra Hendrychová

„Galuškovo Slovácko 8“

se uskuteční v neděli

4. července 2010

v 15.00 hodin

na zámeckém nádvoří

v Uherském Ostrohu.

Sedněte na kolo!

Pan Kuřina jede při otevření cyklostezky Hluk – Dolní Němčí.

FOTO: RB

Cyklostezka Dolní Němčí - Hluk

Pro příznivce cyklostezek byla koncem dubna otevřena nová cyklostezka mezi Hlukem a sousedním Dolním Němčím. Je to hezké místo, a to i k procházce... od obce Dolní Němčí pěkně udělaná, přes potůček tu vede dřevěný můstek, břehy jsou místy obloženy kameny, všude okolo stromy a zeleň.

Kolem Hlubočku

Příznivci lehké pěší turistiky mohou využít patnáctikilometrový okruh v hluckém Hlubočku. Začíná u hospody U Nemravů a kudy se rozhodnete jít záleží na vás, trasa je značena oběma směry značením Klubu českých turistů červenou barvou. Cestou je pěkných míst, například Hlucká buda, pamětní kámen Johannu Liechtensteina nebo výhled z vrcholu Hlubočku na celý hřeben Chřibů, Uh. Hradiště či jezera v Ostrožské Nové Vsi. Pokud byste se po cestě unavili, můžete posedět na lavičkách. Cesty jsou spíše polní, místy je tráva, proto po dešti tu bude spíše blátivo.

Cyklostezka podél Bařova kanálu

Bařův kanál si můžete vychutnat i jinak než z paluby lodi. Téměř po celé jeho délce už jsou nové cyklostezky nebo trasy, po kterých se dá jet anebo si udělat procházku. Z břehu si můžete vychutnat pěkné prostředí a místa, která obklopují Bařův kanál. Ve stínu stromů

a v příjemném chládku od vody si můžete vychutnat jak projížďku, tak procházku. Cestou můžete navštívit hned několika zajímavých míst jako třeba zámecký park ve Veselí, historické centrum v Uherském Ostrohu nebo park Sirnatých lázní. Odpočinout se dá na dřevěných lávkách krytých stříškou.

Cyklostezka Hluk – Ostrožská Lhota

Příjemnou procházku nebo projížďku na kole nabízí i cyklostezka mezi obcemi Ostrožská Lhota a Hlukem. Je obklopena přírodou, stromy a přes léto tím, co roste...lánem obilí nebo slunečnicemi. Pohodlně tak dojedete nebo dojeďte mimo rušný provoz silnice až do Hluku. V Ostrožské Lhotě se dá zajít na prohlídku lidového domku Háječek. Pro sváteční výletníky je možnost zajet do místní cukrárny, kde se sladké dobroty na jazyku jen rozplývají.

Včelí naučná stezka

Cyklostezka mezi Uherským Ostrohem a sirnatými láznemi v Ostrožské Nové Vsi je známá po celé republice. Stále však vybízí ke krátkým procházkám nebo projížďce na kole či bruslích. Cestu si zpestříte díky vtipným obrázkům a pozoruhodným informacím ze života včel na dvanácti informačních panelech. Velmi vhodným zastavením je areál golfového klubu v Ostrožské Nové Vsi. Můžete se tu osvěžit, dát si pizzu a přitom pozorovat hráče

Teplé a slunné počasí o sobě dává stále častěji vědět, je tedy ten správný čas vyjet si na kole, na bruslích nebo si udělat procházku – třeba po našem regionu. Zejména, když se nám otevřely „brány“ do dalších míst, v dubnu totiž byla otevřena nová cyklostezka z Hluku do Dolního Němčí. A až se podaří cyklostezka do Nivnice, dostaneme se až do Uherského Brodu.

Tady vám nabízíme několik tipů:

golfu nebo si jej sami zahrát. Zastavit se dá také u nedalekých šterkových jezer a jen tak poležet v trávě u vody. Obě místa jsou velmi uklidňující.

...a Horňáckem

Javořinská. Stezka prochází krásným regionem Horňácko. Vede bohatou přírodou a je to pěkná stezka jen k procházce, kdy můžete nerušeně vnímat jen okolní přírodu. Během výšlapu máte možnost seznámit se se zajímavými místy zdejší krajiny, například se zachovalým bukovým pralesem. Začíná v „srdci“ tohoto kraje, ve Velké nad Veličkou a zavede vás až na Velkou Javořinu. Při pohledu z ní na tento kraj ho budete mít jako na dlani.

Šumárnická. Stezka začíná až za hranicemi našeho i horňáckého regionu, ve Strážnici. Ojedinelou přírodou Bílých Karpat se dostanete přes Kuželov, Vrbky – Malá a Hrubá – až do Velké. Prochází krásnými místy Bílých Karpat, téměř nedotknutými lidskou rukou. Je příležitostí k hezké projížďce na kole nebo procházce. V Kuželově si můžete prohlédnout stále krásný větrný mlýn s hospodářským stavením. Nebo se projít okolní pěknou přírodou. Nedaleko mlýna, na hranici se Slovenskem je historické místo Tri kameně.

Zuzana Lipárová

Veličtí přátelé slivovice hostili výborný košť

Sdružení přátel modrého ovoce, které letos slavilo deset let své existence, pořádalo letos v dubnu Horňácký košť slivovice a ostatních ovocných destilátů. Vzorků se podařilo nashromáždit hodně - celkem 360. Z toho 260 slivovice a 100 vzorků ostatních destilátů (hruškovice, jablkovice, meruňkovice, broskovnice, kalvados, mirabelky, špendlík režná, oskeruše). Byla zde zastoupená kořalka z různých oblastí Slovák, Valašska a tradičně nechyběla ani ze sousedního Slovenska.

„Jsem rád, že nakonec bodovaly vzorky z našeho Horňácka, jejichž vůně, chuť je pro zdejší kraj typická a hlavně nenapodobitelná s příchutí po peckách“, prohlásila „mladá krev“ nastupující ve sdružení v podobě obětavého, a pro sdružení už téměř nenahraditelného, Radka Spaziera.

Do Velké zavítalo přes dvě stě „ochutnávačů“. Celým odpoledním programem provázela horňácká cimbálová muzika Romana Sokola z Louky a nechybělo tradiční vystoupení šikovných mažoretok z Kuželova. O vynikající pohostění se postarala Vaňkova restaurace.

„Škoda jen, že domácích příznivců nebylo až tolik, kolik jsme očekávali. Přesto vše přespólní a hrstka domácích byli s úrovní spokojeni

s vynikající úrovní slivovice z minulého roku, který byl i štědrý i na úrodu,“ dodal organizátor Radek Spazier.

Už 20. března proběhla degustace vzorků za účasti pětáctiřiceti zkušených degustátorů (byly mezi nimi i dvě ženy - Veličanky Jana Bloeslová a Iva Kohútová) rozdělených do 17 komisí. Hodnocení proběhlo 20-ti bodovým systémem. Do subkomise bylo vybráno osm vzorků.

Vítězem košťu se stal nakonec Jaroslav Hobza ze Zarazic za vzorek durancie z roku 2003, druhý místo putovalo do slovenské Myjavy Janu Podmajerskému za vzorek slivovice 2005. Třetí skončil z Horňácka vzorek durancie 2003 majitele Jaroslava Bloesla.

Antonín Vrba

Lúcké slivovice bodovaly na košťu ve Velké nad Veličkou

V Horňáckém košťu slivovice a ostatních ovocných destilátů ve Velké nad Veličkou nechyběly ani vzorky z Louky. Starostka obce převzala diplomy za obecní vzorky durancí

Ve Velké nad Veličkou byly letos dva košťu slivovice. Tyto vrchní fotky jsou z fašankového košťu slivovice, kdy slivovici nalávaly tyto pěkné „roby“ a hrála výborná cimbálová muzika Romana Sokola.

FOTO: RB

2009 (19,63 bodů) a za slivovici 2009 (19,4 bodů). Neméně úspěšně se umístily i vzorky, které dodal Marek Vařica (Louka 16) durancie 1986 a Josef Vařica (Louka 26) za durancie 1992. Je nutno s údivem dodat, jak dlouho odolávaly a nedošlo k pokušení je okošťovat dřívě.

František Gajovský

A tyto fotky jsou už z druhého košťu, z dubnového Horňáckého košťu slivovice.

FOTO: František Gajovský

Stavění Máje v Lipově „Jsme na kluky hrdé, že postavili Máj“

V Lipově se nadále daří držet tradice stavění Máje vždy jedním ročníkem osmnáctiletých kluků. Letos to byli ročník 1992. V obci je jich celkem asi 22, kteří se narodili v tento rok. Stavění Máje se zúčastnilo šestnáct kluků a další lidé, kteří nám pomáhali, i když nemuseli - za to jim moc děkujeme!

Jsem na naše chlapce z ročníku, spolu s dalšími děvčaty, velmi hrdá, že Máj postavili, samozřejmě jsme jej s děvčaty před tím ještě namašlily pentlemi

a růžemi, na špičku se ještě připevní půllitr slivovice. Po postavení následoval úklid silnice a hned na to oslava postavení - hráli jsme na kytaru a zpívali. Na oslavu jsou zvaní všichni, kteří jdou třeba jen náhodou okolo. Samozřejmě to nejde bez hlídání Máje do brzkých raních hodin, letos se hlídal Máj asi do sedmi hodin ráno - tedy, hlídali jedinci, kteří vydrželi.

Lenka Jochová

Co přinese lidem v Kordárně prodej?

S tíživým pocitem jsem jela do Velké nad Veličkou, kam jsem se vydala zjistit, jak na tom akciová společnost Kordárna s klíčovým postavením pro mnoho rodin na Horňácku je. Při pohledu na auty zaplněné parkoviště, lidi odjíždějící na kole i odcházející či postávající na autobusové zastávce se mi docela ulevilo.

O situaci v Kordárně jste si mohli přečíst v předchozích číslech našeho časopisu. Dění kolem ní však nadále sledujeme a přinášíme nové informace. Kordárna a její dceřiné společnosti Slovokord a Slovservis byly i s jejich dluhy prodány novému majiteli, kterým je společnost Jet Investment.

Šeptá se, že prodej „napadli“ další dva zájemci jako ne zcela průhledný. Kordárna byla ale v dubnových dnech s dluhy 5,7 miliardy korun předána novému majiteli.

„Finanční zázemí investora je zárukou stability a dalšího rozvoje Kordárny,“ uvedl partner poradenské společnosti Petr Smutný v poslední tiskové zprávě, která je zveřejněna na internetových stránkách firmy.

Práce je, ale ne pro všechny

Přestože se stroje v některých halách „rozjely“, mnoho zaměstnanců je stále doma a čeká, až bude práce tam, kde ji z donucení museli před pár měsíci opustit. V době největší krize zůstala většina zaměstnanců na šedesáti procentech platu. Do firmy se totiž stále ještě nevrátili desítky pracovníků. Co s nimi dál bude? Postará se o ně „jejich“ fabrika? Obavy zůstávají.

Největší zaměstnavatel Kordárna se dostává pomalu z krize

Co bude s lidmi, kteří bydlí v bytovkách Kordárny?

Potíže Kordárny přinášejí lidem řadu problémů. Mezi ně patří také nejistota některých nájemníků, kteří bydlí v domech patřících dříve Kordárně. Někteří nájemníci nevědí, zda vůbec, a za kolik, by si mohli byty koupit nebo jestli je nakonec nebudou muset opustit.

„Říká se, že noví majitelé postaví firmu na nohy, aby ji výhodně prodali, možná i do Číny. Každý si přeje, aby se to nestalo,“ říká jeden ze zaměstnanců firmy. Taková situace by lidem na Horňácku velmi ublížila.

Lidé mají starosti také s bydlením v podnikových bytech. Poté, co Kordárna úvěr nesplácela zabavila je jedna z českých spořitelna a nikdo z obyvatel teď netuší, co s nimi bude. Spořitelna chce za všech sedm domů 35 milionů korun. „Zatím je plán takový, že se to prodává jako celek, nikoliv nám. To je asi až to poslední řešení. Těšil jsem se až to koupím,“ říká jeden z nájemníků. Jak se dá žít v každodenní nejistotě, ptám se dál? „V nejistotě? Na to si člověk zvykne.“

Firma Jet Investment koupila akciovou společnost za téměř 800 milionů korun. Odběratelé dříve největšího výrobce tkanin ve světě si nově nebudou zadávat

zakázky u Kordárny, její nový název je Kordárna plus.

Nezaměstnanost 20%

Vrcholoví manažeři „hlásí“, dejte nám čas, za měsíc budeme vědět víc. Během dubna a května se totiž chystaly nové smlouvy pro zaměstnance a nový plán výroby. S napětím očekávají lidé na Horňácku, zda mohou v budoucnu s prací v Kordárně počítat nebo ne. V regionu, kde byla jediným tak velkým zaměstnavatelem, je to stále černý mrak na obloze. Práce se tu shání velmi obtížně. Kdysi v Kordárně pracovala tisícovka lidí, a dnes jich není ani čtyři sta.

„Nezaměstnanost ve Velké je v současné době 20%, což je velmi mnoho,“ řekl starosta Velké Jiří Pšurný.

Je ještě mnoho otázek nad velickou Kordárnou. Má zatím nejsložitější období za sebou? Jaká bude její budoucnost?

V našem časopisu budeme situaci v Kordárně nadále sledovat a přinášet vám nové zprávy. Doufáme, že už jen ty dobré...

Zuzana Lipárová

Fotomozaika z regionu

Toto jsou ženy a muži z folklorních souborů v Blatnici pod Sv. Antonínem, fotili jsme je po programu, kteří si Blatničtí připravili pro své starší spoluobčany. Video z tohoto programu najdete prosím na www.ostrozsko.cz. FOTO: RB

Na tomto snímku jsou děti z Hrubé Vrbky, které tam letos vynášely Morenu. Kromě Hrubé Vrbky nikde jinde na Horňácku Morenu nevynášejí. FOTO: Antonín Vrba

Nejmladší děti, které vystoupily mezi 40 dětmi na přehlídce nejlepších zpěváčků ve Veselí nad Moravou. Na stránkách www.ostrozsko.cz najdete další informace. FOTO: RB

Na těchto dvou fotkách můžete vidět vynikajícího českého brankáře Romana Čechmánka, který se letos objevil na zimním stadionu v Uherském Ostrohu, kde se věnoval tréninku hokejových nadějí. Po skončení jsme ho takto s klukama vyfotili. Na stránkách www.ostrozsko.cz můžete najít další fotky i video z této návštěvy. FOTO: RB

SVATÝ ANTONÍNEK

Římskokatolická farnost Blatnice pod Svatým Antonínkem
a Matice svatoantonínská

2010

2. 5. 2010 15:00 **pouť farností Boršice a Nová Lhota**
P. Norbert Nawrath, admin. Boršice u Blatnice
9. 5. 2010 15:00 **Pouť farnosti Veselí nad Moravou**
P. Václav Vrba, děkan Veselí nad Moravou
16. 5. 2010 15:00 **pouť farnosti Lipov a Louka**
P. Martin Mališka, administrátor Lipov
30. 5. 2010 10:30 **Pouť Matice svatoantonínské**
P. Ladislav Švirák, farář Dolní Němčí
12. 6. 2010 17:00 **Domácí pouť ke cti svatého Antonína**
P. František Král, Děkan Uherský Brod

13. 6. 2010 10:30
8:00 / 9:00

Hlavní pouť ke cti svatého Antonína

P. Jiří Kupka, vicerektor Kněžského semináře

20. 6. 2010 15:00 **pouť farnosti Nivnice a Korytná**
P. Petr Martinka, farář Nivnice
27. 6. 2010 10:30 **Pouť svatých Petra a Pavla**
P. Petr Dujka, farář Uherské Hradiště
4. 7. 2010 15:00 **pouť farnosti Ostrožská Nová Ves**
P. Petr Krajčovič, admin. Ostrožská Nová Ves
11. 7. 2010 15:00 **Pouť nemocných a pomazání**
P. Zdeněk Stodůlka, farář Blatnice pod Sv. Antonínkem
18. 7. 2010 15:00 **pouť farností Dolní Němčí a Horní Němčí**
P. Ladislav Švirák, farář Dolní Němčí
25. 7. 2010 15:00 **pouť farností Polešovice a Nedakonice**
P. Vít Hlavica a Josef Rýznar
1. 8. 2010 15:00 **pouť farností Velká nad Veličkou a Kuželov**
P. Jan Jašek, farář Velká nad Veličkou
8. 8. 2010 15:00 **pouť farnosti Kněždub**
P. Miroslav Bambuch, farář Kněždub
15. 8. 2010 15:00 **pouť farnosti Vlčnov**
P. Ladislav Kunc, farář Vlčnov

29. 8. 2010 10:30
9:00

Děkovná pouť – dožínková

Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký

5. 9. 2010 15:00 **Pouť farnosti Hroznová Lhota**
P. Jan Žaluda, administrátor Hroznová Lhota
12. 9. 2010 15:00 **Pouť farností Strážnice, Petrov, Radějov**
P. Lukáš Karpinski, P. Jacek Nowakowski, SchP
26. 9. 2010 15:00 **Pouť farnosti Sutoměřice**
P. Jerzy Szwarc, administrátor Sutoměřice
3. 10. 2010 15:00 **Pouť farnosti Vnorovy**
P. Josef Jelínek, farář Vnorovy
30. 10. 2010 16:00 **Dušíčková pouť a křížová cesta**
P. Jan Můčka, děkan Valašské Klobouky
31. 12. 2010 24:00 **Silvestrovská půlnoční mše svatá**

NA BLATNICKÉ HOŘE

**V pátek 4. 6. 2010
v 19:19 hod.
PŘEDNÁŠÍ PRO
MLÁDEŽ BRATR
Lev Eliáš, OFM cap.**

**V sobotu 5. 6. 2010
od 8 do 18 hod.
PŘEDNÁŠÍ
POUTNÍKŮM BRATR
Lev Eliáš, OFM cap.
O MODLITBĚ,
EUCHARISTII.**

**6. 6. 2010
v 17:00 hodin
se uskuteční na
Antonínku
SPOLEČNÝ KONCERT
houslové virtuozky
GABRIELY
DEMETEROVÉ
a
PRIMÁŠE
CM
MARTINA HRBÁČE**

Od 1. 4. 2010 do 31. 10. 2010 je každou neděli sloužena mše svatá v 15:00 hodin.
První úterý v měsíci se v 15:00 hodin modlíme a je sloužena mše svatá za kněze.
Kaple je denně otevřena.

www.antoninek.cz